

colecția

ALCRIS

109

ROZ

*Dormitorul
e al meu*
Jane Bonander

JANE BONANDER

DORMITORUL E AL MEU

Traducător: Mihnea Columbeanu

Tuturor rudelor mele minunate și îndatoritoare, care locuiesc în Midwest și, până acum, au cutreierat zadarnic magazinele Wal-Mart, căutându-mi cărțile. Asta-i pentru voi, fraților.

Cuprins

PROLOG..... 5

Capitolul 1 10

Capitolul 2 21

Capitolul 3 31

Capitolul 4 39

Capitolul 5 52

Capitolul 6 66

Capitolul 7 76

Capitolul 8 86

Capitolul 9 98

Epilog 107

PROLOG

*Twin Hearts, California,
Ajunul Anului Nou, 1879*

Trăgându-se nemilos de gulerul țeapăn, Ross scuipă o înjurătură spurcată, după care-și înghiți cheful de a înjura din nou. Nu suporta să fie legat fedeleș ca un curcan la cuptor. Cu juvățul ăla de gât, putea să se spânzure naibii de cel mai apropiat copac. Îl sugruma la fel de tare.

Trase aerul rece în plămâni, savurându-l. Savurând și scurtul răgaz de liniște. Mai puțin bubuiturile îndepărtate ale valurilor pe stânci, nu se auzea nici un sunet. Lăsa zgomotele oceanului să-l liniștească, în timp ce încerca să-și alunge din auz hărmălaia care răzbătea din casa surorii și a cumnatului său.

Cu ochii închiși, Ross se rezemă de balustrada verandei, îngăduindu-și să se gândească la Trudy și la dorința negrăită de a se strecura în patul ei cald și între coapsele sale pofticioase. Înjură din nou. Numai gândul la ea îl făcea să se întărească precum piatra.

Trase din țigară lung și cu furie, în timp ce stătea în penumbră, ascultând râsetele vesele ale petrecăreților dinăuntru care așteptau Anul Nou.

Se socotea cel mai mare nătărău din lume, pentru că o lăsase pe Samantha să-l atragă iar la unul dintre chefurile ei. Din păcate, sora lui mai mică îl avea la degeul cel mic, iar Ross o știa.

Ușa din spate se deschise, lăsând un șuvoi de lumină să se reverse în verandă.

— Ross Benedict, aici te-ai ascuns? întrebă o voce înciudată.

— Știi al naibii de bine că m-am ascuns aici, Sam.

Ross aruncă țigara pe care o fumase, al cărei jar se stinse în clipa când căzu pe iarbă.

Samantha închise ușa în urma ei și-și strânse șalul în jurul

umerilor.

— Aletha Carmody te caută peste tot.

Lui Ross nu-i plăcea tonul tachinator din vocea ei.

— Aletha Carmody are o mutră care-ar face un ceas să se oprească-n loc, și un glas ca al unui câine care schelălăie.

Sam scoase un bolborosit exasperat.

— Of, și eu credeam că ar fi ideală pentru tine, zău așa.

Vârând mâna în buzunar, Ross scoase punga de tutun și o hârtie.

În timp ce-și răsuca încă o țigară, replică:

— La fel cum ai crezut și că Olive Hornsby ar fi perfectă pentru mine, anul trecut? Și Hortense Cobb, în anul dinainte?

Samantha oftă.

— Olive Hornsby s-a măritat cu Elias Rhodes în mai, Ross. Așteaptă un copil, la începutul anului. Ar fi putut să fie copilul *tău*.

Ross își aprinse țigara, cutremurându-se vizibil la gândul de a împărți patul cu slăbănoaga aia palidă de Olive Hornsby.

— Ei bine, slavă Cerului că nu-i al meu.

Trase din țigară, apoi o strivi sub gheată – poate mai tare decât era necesar. Simțea ochii lui Sam sfredelindu-l prin întuneric.

— Nu vreau decât să fii la fel de fericit ca mine.

În vocea ei se simțea o nostalgie pe care Ross se strădui să n-o ia în seamă. Nu era... *firesc* ca un bărbat să se lege de o femeie. Nu înțelegea cum puteau alții s-o facă. Firește, dacă ar fi descoperit vreodată că Derek, cumnatul lui, o înșela pe Sam, i-ar fi smuls fuduliile cu mâna lui, vârându-i-le apoi pe gât.

— Și singura cale-n care pot nădăjdui să fiu fericit e însurătoarea?

Nu-i venea să creadă. După atâția ani, Samantha tot nu pricepuse. Lui Ross îi plăcea viața de burlac.

— Sigur că da.

În vocea ei răsună o notă de falsă inocență. Arătă cu capul spre ușă.

— Probabil că Aletha se-ntreabă dacă nu cumva ai șters-o înapoi la cabana ta din pădure.

Ross pufni.

— Dacă așa se gândește, e mai deșteaptă decât credeam. Și, Sam, dacă tot veni vorba de cabană, când ai de gând să mi-o vinzi?

Samantha îi atinse umărul cu mâna.

— Nu prea curând. Și refuz să discut afaceri în noaptea de Anul Nou. După ce-ți vând partea mea de moștenire, n-o să-mi mai rămână nimic de la mama și tata.

Ross zâmbi în întuneric, simțindu-i tristețea. Deși era măritată, Samantha rămăsese surioara lui mai mică dintotdeauna.

— Nu-i ca și cum acolo ar locui niște necunoscuți, Sam.

— Știu, știu... Of, se tângui ea încet, nu-mi mai aminti de ei, Ross. Mă întristează, și-n noaptea asta nu vreau să fiu tristă. Dăm o petrecere. Vino.

Îl trase de braț.

— Aletha te așteaptă.

Ross înjură din nou, împotrivindu-se.

— Toată seara a stat agătață de brațul meu, turuind și chicotind ca o copilă bătută-n cap. Cum Dumnezeu te-aștepți să îndur așa ceva? Și toate *întrebările* alea! La naiba, Sam, m-a bombardat cu întrebări ca armata Generalului Lee. „Îți plac, copiii, Ross? Ai fi un tată atât de minunat!”, o imită el, cu o voce smiorcăită. „Îți plac tarteles cu cireșe, Ross? Ți-aș face cele mai bune tarte din Twin Hearts!” Și mă tot strângea de braț, zicând: „Vai de mine, da' ce puternic ești! Pun prinsoare c-ai putea să mă ridici numai c-o mână, mititica de mine! Oooo, și ce barbă ai...!” Țistui din limbă. „Nu te deranjează atâta păr pe față, Ross?” Și pe urmă, dă-i cu chicotelile alea nesuferite! Mă zgârie pe creieri ca un fierăstrău pe nicovală. Și-n plus, încheie el mârâind, îmi place barba mea – ce, n-am voie?

Alături, Samantha râse încet.

— Vrei să spui că nu ți-ai rade mustața și barba pentru o femeie cu totul deosebită?

— Ar îngheța iadul înainte să mi le rad.

Ross se obișnuise cu barba, iar fără ea s-ar fi simțit gol.

Deodată, simți ochii surorii lui privindu-l întrebător prin întuneric.

— Ce e?

— Ce-ai zice de-un mic rămașag prietenesc, frate dragă?

— Ca de pildă? Întrebă el, sceptic.

— Pun pariu că, dacă apare femeia potrivită și-ți cere să te bărbiești, ai s-o faci.

Lui Ross nu-i plăcea deloc cum suna.

— Prinsorile nu-s o ocupație potrivită pentru doamne, Sam.

— Te temi că ai pierde?

Ross îi simți zâmetul țanțoș, sigur pe sine.

— Pe dracu', nu mă tem de nimic și-am să ți-o dovedesc! Pe ce pariem?

— Pariez pe...

Samantha se opri, trăgându-l de barbă.

— Pariez că, de-acum într-un an, n-o să mai ai nici barbă, nici mustață, și că va fi din pricina unei femei.

Vocea îi suna ridicol de triumfătoare.

— Și dacă nu se împlinește?

— Ei bine, atunci îți jur pe-un teanc de Biblii că nu voi mai încerca niciodată să te însor.

Ross pufni, neputind să se stăpânească.

— N-ai înceta să te mai amesteci în viața mea nici dacă a ta ar depinde de asta.

— Vorbesc serios, Ross. Jur cu mâna pe inimă.

— Mda, știu. Îți ții o mână pe mână pe inimă, iar pe cealaltă o ai la spate, cu degetele încrucișate.

— Of, nu mai fi și tu așa de bleg, mălai mare ce ești! Avem o învoială sau nu?

Persistența ei îl făcu să chicotească.

— Sigur. La naiba, de ce nu?

Ușa se deschise și Derek ieși pe verandă.

— Ce faceți aici? Ross, Aletha Carmody te caută peste tot. Și,

Samantha, adăugă el, cuprinzându-și soția în brațe, e aproape miezul nopții. Brațele mele sunt goale fără tine. Nu vreau să pierd sărutarea de Anul Nou.

— O, inimioara mea, răspunse Samantha cu o voce drăgăstoasă, mă poți săruta oriunde și oricând.

— Dar noi ne-am sărutat prima dată în noaptea de Anul Nou, guriță dulce, și am de gând să te sărut în noaptea asta câte zile om avea.

Dacă n-ar fi fost cumnatul lui, Ross i-ar fi îndesat un căluș în gură. Christoase! Chiar erau în stare bărbații să vorbească așa cu femeile?

— Of, bine, cocoșel prost ce ești! Oricum, și mie mi-a fost dor de tine, și mi-e frig.

Samantha se cuibări la pieptul lui, așteptându-l să deschidă ușa.

— Vino, frate dragă, îl chemă ea pe Ross, peste umăr. Aletha te așteaptă.

În voce i se simțea o batjocură glumeață.

Ross mormăi. Fără tragere de inimă, se întoarse s-o urmeze în casă, simțindu-se ca un miel dus la tăiere. Niciodată, fir-ar să fie, niciodată! Era ultima oară când o mai lăsa pe Samantha să-l prindă într-o asemenea cursă. La naiba, îi plăcea viața lui așa cum era. Nu avea de dat socoteală în fața nimănui. Nici nu voia, nici nu avea nevoie de o femeie afurisită care să-ncerce să se îndese în mica lui lume personală. Să-i ocupe spațiul. Să deretice încontinuu și să se frăsuiască prin cabană. Simplul gând îl făcea să se cutremure.

În anul următor avea să fie altfel. Mica petrecere de Anul Nou a lui Sam se putea ține și fără el. Dacă încerca să-și calce cuvântul de-a nu se mai amesteca niciodată, Ross urma s-o ignore, și pe ea, și pe toate femeile pe care i le împingea în brațe. Era hotărât să n-o lase să-și mai bage niciodată nasul în viața lui.

Turuiala lui Aletha Carmody îi scrâșni brusc în urechi, făcându-l să tresară. Înghițindu-și încă o sudalmă, Ross trase aer în piept, adânc, resemnat, și-și târî picioarele în casă.

Capitolul 1

Octombrie, 1880

Ploua cu găleata. Furcile orbitoare ale fulgerelor străpungeau cerul, urmate de tunete bubuitoare.

Lily îi mulțumi vizitiului pentru drum, apoi coborî din căruță, trăgându-și geamantanul sub manta ca să nu se ude. Privi cum căruța pleca mai departe hodorogindu-se, și se întrebă cum puteau bieții cai să răzbească prin noroiul acela. Era recunoscătoare pentru că o adusesse până acolo, deși sperase să ajungă mai departe. Durase aproape o săptămână până să ajungă din San Francisco în acest loc, unde-o fi fost și cum s-o fi numit. Auzea adesea vuietele valurilor lovindu-se de stânci, iar prin aer, deși clătît de ploaie, încă se simțea mirosul sărat al mării.

Un fulger lumină din nou împrejurimile, îngăduindu-i să citească pancarta de la marginea orașului. TWIN HEARTS. Cu un gest zadarnic, Lily își ridică poalele pline de noroi ale rochiei ude și porni prin mocirlă, sperând să găsească un loc unde să se adăpostească de furtună.

* * *

Pe sub manta, Lily era înghețată până-n măduva oaselor. Se refugiase sub un umbrar șubred de la marginea orașului. Ploaia încetase, dar cerul era încă plumburiu și întunecat, iar văzduhul era umed. Lily cunoștea destul de bine vremea din California ca să știe că răgazul de liniște era scurt.

Își scoase mantaua și o scutură, împrăștiind stropi de apă în aerul umed. De la genunchi în jos, rochia și jupoanele îi erau ude-leoarcă și mânjite de noroi. În pantofi, degetele îi clefăiau pe tălpile umede. Își atinse părul și se crispă; buclele mărunte îi stăteau lipite de cap.

Trăgând adânc aer în piept, se îndreptă și privi în jur. Poate că, la câteva sute de iarzi în spatele ei, se afla strada principală din Twin

Hearts. Acolo avea să-și caute de lucru. Fermierul care o adusese cu căruța până aici îi spusese că lângă oraș se afla o cherestegerie. Spera că aveau nevoie de o bucătăreasă.

Își privi hainele și i se strânse inima. Cum să-și găsească o slujbă, când arăta ca o vagaboandă murdară și plouată?

În nori se produse pentru câteva minute o spărtură, lăsând lumina soarelui să se infiltreze prin văzduhul apos. Un curcubeu se profilă viu deasupra colinelor spuzite cu verde. Priveliștea era atât de frumoasă, încât lui Lily i se opri respirația.

Auzi în spatele ei scârțâitul unei trăsurii. Întoarse capul s-o privească. Venea spre ea legănându-se, iar Lily fu surprinsă și puțin cam temătoare când trăsurica se opri alături.

O femeie tânără, cu o bonetă tivită cu blană, scoase capul pe fereastra cupeului.

— Bună dimineța!

Avea unul dintre acele zâmbete prietenoase rare, care-i lumina fața cu trăsături plăcute.

Lily înghiți în sec, ștergându-și nervoasă mâinile de rochie.

— Bună dimineța, răsunse ea.

— Ești nouă pe-aici, nu-i așa?

Lily aproape că izbucni în râs.

— Azi-noapte am sosit.

Mai cu-o diligență, mai cu-o căruță, când călare când pe jos și dormind pe sub copaci, adăugă ea în gând, dar n-o spuse. Spre norocul ei, avea un instinct de conservare destul de dezvoltat și n-ar fi primit niciodată să fie luată la drum de un bărbat singur, oricât de inofensiv ar fi arătat. Omul care o adusese cu căruța până la Twin Hearts era însoțit de doi copii. Când dormea în hambare, pleca înainte de crăpatul zorilor. Una peste alta, călătoria ei de la San Francisco fusese o adevărată aventură, dar din fericire se sfârșise cu bine.

— De unde ești?

— Din San Francisco, răspunse simplu Lily.

Femeia își roase buza de jos, apoi o privi pe Lily cu ochi îngustați.

— Cred că te-au pătruns frigul și umezeala.

— Ba bine că nu.

Lily nu făcuse niciodată risipă de cuvinte. Tânăra din trăsură continua s-o privească.

— I-am cerut vizitiului să oprească fiindcă aproape că m-a orbit strălucirea minunată a părului tău arămiu. Reflectă razele soarelui ca un gologan nou-nouț.

De astă dată, Lily râse.

— Ce poetic! E un mod amabil de a spune că părul meu strălucește atât de tare încât aş putea conduce minerii prin galerii fără lampă.

Femeia nu făcu decât să zâmbească. Un surâs straniu, tainic.

— Mă numesc Samantha Browne.

Era o situație de-a dreptul ridicolă. Două femei conversând ca și cum tocmai ar fi făcut cunoștință la o mică serată în San Francisco, ronțăind sandvișuri cât unghia și bând ceai din ceșcuțe de porțelan.

— Lily Sawyer.

— Încântată de cunoștință, Lily Sawyer. Ia-ți lucrurile și vino cu mine.

Invitația o luă pe Lily prin surprindere. Făcu un pas înapoi.

— Mă scuzi?

— Cu siguranță, ai dori să te zvânți puțin.

Lily își stăpâni o replică tăioasă. Probabil că femeia era de la casa locală de toleranță. Căzu pe gânduri. O chinuia dorința de a se usca. Poate chiar să facă și o baie. Și să mănânce o masă caldă. La gândul mâncării, limba începu să i se scalde în salivă. Casă deochiată sau nu, nu-i putea refuza invitația.

— Samantha Browne, începu Lily, cred că ești îngerul meu păzitor.

Punându-și mantaua pe braț, își luă geamantanul ud și porni prin noroiu, spre cupeu.

* * *

Casa era fermecătoare. Și nu era deșucheată, ci era căminul Samanthei Browne și al soțului ei, Derek, care conducea firma de cherestegerie din capătul opus al orașelului Twin Hearts.

Lily stătea așezată lângă foc, înfășurată într-un halat cald și moale de pluș al Samanthei. Își răsfiră părul cu degetele, pentru a și-l usca mai repede. Se simțea ca o prințesă; niciodată în viața ei nu mai fusese tratată atât de bine.

Samantha intră în cameră din bucătărie, aducând o tavă cu cafea și cornuri calde, proaspăt scoase din cuptor. Puse tava pe o masă mare și rotundă, în fața canapelei, apoi îi aruncă o privire lui Lily, simțind că o urmărea din ochi.

— Te întrebi de ce te-am adus aici.

Lily chicoti.

— Asta-i cam puțin spus.

Samantha Browne aranjă un corn pe o farfurie și o puse în fața lui Lily. Acesteia începu să-i lase gura apă și să-i ghiorăie stomacul, dar făcu un efort să nu uite de bunele maniere.

— După cum spune... familia mea, am o inimă bună de pus la rană. Soțul meu susține că nu suport să văd pe nimeni suferind.

Din gura ei de o formă perfectă scăpă un mic hohot de râs.

— Cred că ar fi mai potrivit să spun că-mi bag încontinuu nasul unde nu-mi fierbe oala.

Puse o ceașcă de cafea în fața lui Lily, apoi făcu un gest spre micul bol delicat cu frișcă.

— Dar, când văd o femeie tânără și frumoasă stând singură într-un loc pustiu, udă până la oase, mă răpune imaginația. Nu pot concepe nicio poveste care să te fi adus acolo. Așa că, vezi dumneata, domnișoară Sawyer, adăugă ea cu un zâmbet, trebuie să afli. Iar dacă-ți pot oferi ceva de mâncare și o baie caldă cât timp te afli aici, cu atât mai bine.

Lily își turnă puțină frișcă în cafea, apoi o amestecă.

— Sunt doamnă, dar te rog să-mi spui Lily.

Capul Samanthei se ridică brusc.

— Ești măritată?

— Văduvă, de fapt, răspunse Lily, luând ceașca și cuprinzând porțelanul cald cu degetele.

Ar fi putut să evite toată acea călătorie, dacă accepta cererea în căsătorie a lui Donald South. Dar, oricât ar fi fost de bun și blând ca om, nu era bărbatul potrivit pentru ea. Și, oricum, nu avea de gând să se recăsătorească.

Samantha întoarse repede capul.

— A, îmi... pare foarte rău... Nu... n-am vrut să mă amestec în problemele tale.

Lily avu un sentiment de recunoștință.

— Nu face nimic. Au trecut doi ani de-atunci. Pare să fi fost o viață de om.

Rămaseră într-o tăcere plăcută, până când Lily se simți datoră s-o risipească.

— După fiecare furtună pornești cu trăsura ca să salvezi șobolani înecați?

În chip destul de ciudat, Samantha Browne roși.

— Firește că nu. De fapt, adăugă ea, așezându-se lângă Lily pe canapea, tocmai veneam de la cabana mea. Acolo...

Se întrerupse brusc, ducându-și mâna la gură, apoi continuă:

— Părinții mei au avut o cabană mică în munți și, după ce au murit, nu m-a lăsat inima s-o vând. Mă duc până acolo din când în când, ca să mă asigur că totul e-n ordine.

Lily zâmbi evaziv, apoi se întoarse cu privirea spre foc.

— Caut de lucru.

— Așa? Cu ce te ocupi?

— De la moartea soțului meu, am lucrat ca bucătăreasă.

Nu era nevoie să dezgroape trecutul; nici pentru ea, nici pentru altcineva.

— Am gătit într-o pensiune din San Francisco. Până când a ars.

Un moment, își aminti durerea de pe chipul lui Donald South, când își văzuse clădirea mistuindu-se în flăcări.

Samantha se luminează la față:

— Ești bucătăreasă?

Lily ridică din umeri, cu o expresie obosită și sardonică.

— Ei, să nu-mi spui că tocmai căutai una.

Aplecându-se înainte, Samantha răspunse:

— Ei, nu eu, personal, dar chereștegiile caută mereu bucătari.

Bine, dar e minunat! Deci, aveai nevoie de o slujbă?

Dădu din cap cu un gest categoric.

— Ai găsit-o.

Lily simți că începea să i se risipească oboseala.

— Dacă-mi găsești și o cameră, batem palma!

— A, dar pot face mai mult decât atât! se entuziasmă Samantha.

Ce... ce-ai zice să ai propria ta casuță?

Lily o privi în față, și mai însuflețită.

— Cabana ta? Ești sigură?

— Categoric. De-acolo până la tabăra tăietorilor de lemne nu e nicio milă. Bucătăria e echipată pentru a găti cantități mari de mâncare. Cineva de la tabără va veni zilnic să ia mâncarea. Alături mai este și o cabană mai mică. Acolo locuiește Maudie Tupper, fosta bucătăreasă a taberei. Nu stă bine cu sănătatea.

Se bătu cu palma peste piept.

— E bolnavă de plămâni. A trebuit să se lase de gătit, când a-nceput să scuipe sânge... O! exclamă ea, ridicându-și mâna la gură. Sper că nu te deranjează.

Lily simți un val de compasiune pentru biata femeie bolnavă.

— În nici un caz. Va fi plăcut să am companie. Dar... de ce nu stă în cabana *ta*?

Samantha râse forțat.

— Aaa, nu vrea, și pace. Dar nicio grijă, casa ei e caldă și uscată, și tare i-ar mai plăcea să aibă o vecină.

Lui Lily nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste ea. Avea atâta minte încât să nu se întindă la discuții. Era perfect. Puțin îi pasă dacă toată cabana stătea să se dărâme, era a ei și putea s-o

folosească. Avea s-o curețe și s-o facă lună. Urma să-și încropească un cămin al ei, ceva ce nu avusese toată viața. Ea și răposatul Black Jake Sawyer nu locuiseră decât în camere cu chirie, deasupra cârciumilor sau tavernelor. Norocul începea să i se schimbe și n-avea de gând să caute calul de dar la dinți.

* * *

Ross descălecă și-și întinse spinarea îndurerată. Nu putea suferi traversarea munților, până în vale. Valea era călduroasă și uscată, chiar și în luna octombrie; orașelul Twin Hearts avea briza binecuvântată a oceanului ca să-l mențină răcoros pe tot parcursul anului.

Trăgând în piept aerul înviorător de munte, Ross aruncă o privire spre cabană. Slavă Domnului, ajunsese acasă. Fumul alb se ridica blând din horn. Zâmbi. Era mâna Samanthei, nu încăpea nicio îndoială. Înainte de plecarea lui, cabana fusese năpădită de purici, așa că-și dusesse hainele și așternuturile acasă la Sam, ca să-i afume. Când, se întrebă dacă Sam îi adusese lucrurile înapoi. Altfel, avea să se ducă el după ele, mai târziu. Acum nu voia decât să doarmă. Fie și pe salteaua goală, dacă n-avea încotro. Traversă curtea spre grajd, descălecă, își țesălă calul și-i dădu de mâncare.

Grădina de zarzavaturi îi atrase atenția în timp ce mergea cu pas greoi spre cabană. Era plivită de buruieni. Poate că Maudie se simțise mai bine. O spera din toată inima. Când pași pe verandă, ridică privirea spre cer. Ceața de dimineață învăluia vârfurile pinilor Douglas. Se trezuse cu noaptea-n cap ca să ajungă acasă, nerăbdător să se tolănească în patul lui și să doarmă toată ziua.

Deschizând ușa cabanei, abia dacă aruncă o privire prin living, înainte de a închide ușa în urma lui, pentru a se îndrepta spre dormitor. Când, frecându-și fața cu mâna, pătruns de oboseală până la oase.

Ușa dormitorului era închisă. Ross o împinse cu vârful cizmei și intră. Ușa se trânti în urma lui și, înainte ca să se poată întoarce, Ross fu lovit de la spate destul de tare ca să se clatine pe picioare,

izbindu-se de perete. Alunecă la podea, clătinând din cap, într-o încercare de a se dezmetici.

Instinctiv, dădu să-și scoată cuțitul vânătorească, dar primi un șut în mână. Ridică ochii și se pomeni privind gura familiară a propriei lui puști de vânătoare.

— Cine ești?

O femeie? Încercând să-și limpezească vederea, Ross scutură iar din cap și văzu o pereche de pulpe palide și suple ieșind de sub poalele cu volane ale unei cămăși roz.

Ridică încet privirea, de-a lungul șoldurilor rotunjite, peste un piept ferm și generos. Părul femeii, despletit și involburat în jurul feței, era roșu ca o vâlvătaie, iar în ochii ei verzi nu se citea nici urmă de frică.

— Eu? mugi Ross. Cine naiba ești *tu*, și ce cauți în dormitorul meu?

Femeia păru surprinsă un moment, apoi se răsti:

— Țasta-i dormitorul *meu*. Ieși afară până nu-ți zbor creierii.

Cu o mișcare neașteptat de rapidă, Ross apucă țeava puștii și sări în picioare.

— Și-acum, mârâi el, neluând în seamă teama care se strecurase dintr-o dată în ochii femeii, te mai întreb o dată. Cine naiba ești?

Femeia își reveni repede. Îndepărându-se doar puțin, i-o întoarse:

— Cine ești *dumneata*?

Nu ajungeau nicăieri.

— Mă numesc Ross Benedict, iar asta e casa mea. Prin urmare, și dormitorul e tot al meu.

Ochii femeii se îngustară.

— Minți. Știu cui îi aparține această casă, și nu ești dumneata acela. Și-acum, spune-mi, ce vrei de fapt?

Stupefiat și furios, Ross continuă s-o privească.

— Vreau să știu ce naiba faci în dormitorul *meu*. E chiar atât de greu să înțelegi?

Necunoscuta îi susținu privirea, la fel de furioasă.

— Țsta-i dormitorul meu, și cabana e tot a mea, cel puțin pentru un timp. Și... nu te mai zgâi la trupul meu, holbatule!

Cu sprâncenele îmbinate, Ross întoarse capul, încrucișându-și ferm brațele pe piept.

— Te-am mai întrebat o dată: cine, naiba, EȘTI?

— Și de ce ți-aș spune? Tu ești cel care ai dat buzna în casa mea.

Ross se răsuci în loc, văzând-o tocmai în timp ce-și lega cordonul halatului pe sub pieptul generos. Pe când își simțea pânțelele înfierbântându-se, în mintea lui își croi drum un gând. Slobози un șirag de înjurături atât de spurcate, de se învineți aerul.

— Sam. Samantha te-a pus să-mi faci figura așa, nu? Fir-ar al dracului să *fie*!

Lovi cu pumnul în ușă – atât de tare, încât îi ieși prin partea cealaltă.

În spatele lui, femeia scoase un țipăt.

Ross se întoarse spre ea, fără să ia în seamă așchiile de lemn care i se înfipseseră în carne. Femeia își acoperise gura cu o mână. Cu cealaltă își ținea strâns sub gât reverele halatului.

— Ea a făcut-o, nu-i așa? Sam te-a pus.

Femeia își luă mâna de la gură doar atâta cât să întrebe:

— S... Samantha Browne?

— Da, răspunse el, cu glasul onctuos, plin de subînțeles. Samantha Browne.

Necunoscuta înghiți în sec.

— De... de unde o cunoști pe Samantha Browne?

Ross începea să se sature.

— Știi foarte bine de unde o cunosc.

Atitudinea femeii se schimbă. În loc să mai stea speriată lângă pat, își propri pumnii în șolduri, studiindu-l.

— Ba nu știu. Ce-ar fi să-mi spui? Dai buzna aici ca un taur furios sau un nebun de legat, sperindu-mă de moarte. Cred că mi se cuvine o explicație. Vreau să zic, dacă ești capabil să înșiri atât de multe cuvinte unul după altul.

Ross rămase surprins un moment de tactica ei neobișnuită. La urma urmei, majoritatea femeilor se aruncau în brațele lui. Și nicio femeie nemăritată, sau orice altă femeie în fond, nu-l mai făcuse vreodată holbat care se zgâia, taur furios sau nebun de legat. Ce-i drept, Trudy îl numise o dată armăsarul ei focos, dar asta se întâmplase după o noapte deosebit de satisfăcătoare în patul ei. Fusesse un compliment, nu o vorbă de ocară. Vrăjitoarea asta roșcovană nu semăna cu niciuna dintre celelalte, trebuia să recunoască atâta lucru.

— E sora mea. De parcă n-ai ști.

Se întoarse și studie gaura pe care o făcuse în ușă.

— Iar asta e cabana *mea*. Aici locuiesc.

Femeia rămase cu gura căscată.

— Sora... sora ta?

Temperamentul lui Ross era volatil dar, după o explozie, se îmblânzea repede.

— Acum înțelegi. Nu știu de ce jocuri îi arde lui Sam, dar asta-i casa *mea*. Dacă voi două v-ați gândit că vicleșugul ăsta are sorți de izbândă, ei bine, fir-ar să fie, puteți s-așteptați mult și bine!

— Nu cred să te fi înțeles, spuse ea cu băgare de seamă. *Care* vicleșug să izbutească?

— Of, la dracu'! Lasă, nu contează. Îmbracă-te, numai, și pleacă de-aici. Planul nu v-a reușit, și sunt frânt de oboseală.

Căscă, scoțând intenționat un sunet puternic și dezgustător, înainte de a-și scoate poalele cămășii din pantaloni.

Femeia nu se clinti.

Se uitau unul la altul, ea cu o privire arogantă și rece, el cu o expresie de o sexualitate declarată, în timp ce-și descheia cămașa. Și-o desfăcu și se scărpină, lăsând-o să-i vadă pieptul gol. De obicei, asta le alunga pe femeile încuiate.

Deodată, necunoscuta îi dădu un brânci, luându-l pe nepregătite. Ross se lovi iar de perete.

— Ieși afară! îi ordonă ea. Am închiriat casa asta de la Samantha

Browne și, dacă ai vreo obiecție, discută cu ea. *Eu nu plec.*

Ross se desprise de perete, simțind un junghi de furie în piept. Avea să discute cu Sam, nici vorbă, ba chiar să-i ardă și o mamă de bătaie. Pe urmă, urma să se întoarcă acasă și s-o zboare afară pe vrăjitoarea asta cu păr ca focul cu șuturi în fund.

Luându-și pușca, ieși val-vârtej din cameră.

— Să știi că nu s-a terminat, femeie! Când mă-ntorc, ar fi bine să te gălesc cu bagajele făcute și tunde-o, fir-ar al dracului să fie!

* * *

Lily închise ochii și se așeză pe pat, vlăguită, cu inima bubuindu-i atât de tare în piept încât se temea să nu-i rupă coastele. Așteptă un moment ca să-și revină, după care se îmbracă în grabă și se duse în bucătărie ca să înceapă pregătirile pentru prânzul țăpinarilor.

În timp ce lucra, se gândi la bărbatul care tocmai plecase. Bărbat? Râse forțat, sec. Un urs, mai degrabă. Lily nu era o femeie scundă, dar el avea cu aproape un cap mai mult ca ea. Umeri atât de lați, încât trebuia să se întoarcă într-o parte ca să încapă pe ușa dormitorului. Era un urs în toată regula, și ca proporții, și ca maniere. Se îmbrăca doar ca un om, ca să-și acopere comportamentul grosolan și brutal.

Amintindu-și de ultima lui amenințare, deveni țeapănă. N-avea de gând să plece. Nici *moartă*. Totuși, ardea curiozitate să afle de ce închiriasse Samantha Browne o cabană care era deja ocupată.

Capitolul 2

Ross intră în casă ca o furtună, luând-o pe Sam prin surprindere. Când trânti ușa din față, sora lui tresări vizibil. Ridică privirea de la birou să vadă cine o speriasse și-i adresează un zâmbet cald.

— Cum a fost drumul? Mă bucur că te-ai întors.

Se aplecă peste un registru.

— Trebuie să termin contabilitatea până se întoarce Derek acasă.

Ai adus comanda de cherestea de la Chico?

Calmul ei făcea sângele lui Ross să fiarbă în vene.

— Ce mama dracului ți-a trăsnet prin cap?

Samantha ridică iar capul, ușor surprinsă.

— Prin cap? Ți-am spus, fac conta...

— Nu asta te-am întrebat, și-o știi foarte bine, Samantha Mae Browne!

Trăgând adânc aer în piept și expirându-l încet, Sam închise registrul de pe birou, apoi își împreună mâinile în poală. Reuși să zâmbească.

— Ai... ai fost la cabană.

— Vreau ca aia să *plece*!

— O, Ross, nu pot face asta, replică Samantha, cu fața umbrită de îngrijorare. N-are unde să se ducă, și...

— Și te-ai gândit că poți să mi-o bagi mie pe gât, da? A, nu, nici să nu te gândești! Mi-am dat cuvântul că n-am să te mai las niciodată să-mi faci chestii de-astea, Sam, și n-am să te las.

Samantha se ridică de la birou, înțepată, își îndreptă corsajul rochiei de flanelă albastră, apoi trecu în fața lui.

— Nu... nu știu despre ce Dumnezeu vorbești. Se... numește Lily Saw...

— Nu mă interesează cum se numește, ce mama dracului!

Sora lui oftă, apoi relua încet:

— Se numește Lily Sawyer. E bucătăreasă, și... și a venit la mine,

căutând o slujbă. Cei de la tabără au nevoie de o bucătăreasă, Ross, o știi la fel de bine ca mine.

Lui Ross îi venea să mai găurească o ușă, dar încă mai avea așchii înfipite în mână de la prima.

— Ce caută în cabana mea?

— Altă locuință destul de apropiată de tabără nu exista.

— *Și nici acum nu există.*

Samantha întoarse capul, dezgustată.

— Of, termină cu mugetele! I-am promis că poate sta acolo până... până când se ivește altă ocazie.

Ross încercă să-și păstreze calmul. Nu avea încredere în Samantha. Descoperise cu ani în urmă că atunci când preacinstita lui soră șovăia în mijlocul unei fraze, nu era a bună.

— Nu cred că toate astea s-au întâmplat din senin, Sam. Nu, tu ai copt totul, gândindu-te că dacă-mi trănestești o femeie în cabană am să fiu prea gentleman ca s-o dau afară. Ei bine, continuă el, începând din nou să mugească, te-ai înșelat! Te-ai înșelat *amarnic!*

Și se întoarse să iasă.

— N-am să te iert niciodată dac-o dai afară, Ross.

Oprindu-se din mers, Ross se întoarse spre ea, aruncându-i o privire bănuitoare.

— Poftim?

În ochii căprui ai Samanthei, mari și nevinovați, nu se mai zărea nicio licărire răutăcioasă.

— Am spus că n-am să te iert niciodată...

— Am auzit ce-ai spus, o întrerupse el.

De câte ori mai încercase să-l însoare, niciodată nu-l mai amenințase așa. Și îl irita. Îl neliniștea. Nu era deloc tipic pentru ea. Dintr-o dată, Ross se pomeni întrebând:

— Și-atunci, unde naiba am să locuiesc *eu*?

Ridicând din umeri expansiv, Samantha răspunse:

— Cabana e destul de mare pentru amândoi, nu?

Simplul gând îl năucea.

— Și ce dracu' o să zică lumea?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Ross. Aici nu e societatea de salon din Boston. Suntem în Twin Hearts, California. Ce Dumnezeu, e la marginea lumii civilizate. Încă un brânci, și-o să cădem cu toții în Pacific. Oricum, mai e acolo și Maudie. Stă atât de aproape, încât e ca și cum ar locui în aceeași cabană cu voi.

Ross porni iar spre ușă.

— Dacă ăsta-i modul tău de a o compromite, silindu-mă să mă însor cu ea din cauza...

— Of, nu fi prost! N-aș face una ca asta! Și, oricum, nu... nu va dura mult, Ross, sincer!

Simțindu-i în voce ezitarea care-o dădea de gol, Ross deschise larg ușa din față și o preveni:

— Poți fi al dracului de sigură că n-o să dureze mult!

Ajunsese la jumătatea drumului spre cabană, când se întoarse. Era atât de furios pe Samantha, încât uitase să-și ia cu el și hainele.

* * *

Lily termină de tăiat merele și le tăvăli prin zahăr și scorțișoară. Apoi le puse deoparte, în timp ce întindea aluatul de plăcintă. Fusesse uimită de ustensilele de bucătărie care erau depozitate într-un hambar, în spatele cabanei. Iar bucătăria era separată de restul casei. Mă rog, cel puțin era o cameră separată. Samantha îi spusese că, pe vremea când părinții ei trăiau, mama ei gătise pentru tăietorii de lemne, așa că bucătăria nu era numai o încăpere separată, ci și una foarte mare. După ce-o curățise lună, Lily se simțea acolo ca acasă.

Întinse un cerc de aluat crud pe o tepsie de tinichea și, cu mișcări delicate, o apăsă pe fundul tăvii, după care repetă procesul până acoperi astfel șase tăvi.

Amintirea celor întâmplare înainte continua s-o frământa și, când toate cele șase plăcinte fură gata de pus la copt, mâinile îi tremurau. Aruncă o privire pe fereastră, sperând ca nebunul să fi plecat de-a binelea. Toată dimineața fusese nervoasă și neliniștită, așteptând

întoarcerea brutei.

Când auzise primele zgomote afară, se speriasse atât de tare încât crezuse că avea să-i explodeze inima. Ținuse pușca lângă pat încă din prima noapte, iar instinctul de conservare îi învinsese întotdeauna temerile. Dar, își spuse ea cu un zâmbet obosit, pușca îi fusese oricum smulsă din mâini cu atâta ușurință... Îi mulțumea bunului Dumnezeu doar pentru că-l auzise venind. Cel puțin, avusese timp să-și arunce pe trup halatul pe care i-l împrumutase Samantha. Altfel...

Expiră prelung, zgomotos. Altfel, ar fi surprins-o goală-goluță. Ar fi putut să...

Lily se cutremură și se rezemă de bufet, încercând să-și păstreze respirația regulată, fără să se gândească la ceea ce *ar fi putut* să-i facă.

Auzind un zgomot, ridică privirea spre fereastră.

Și i se frânse inima.

Se întorsese.

Lily puse trei plăcinte în cuptor, apoi luă un cuțit și începu să taie legumele pentru tocana pe care o pregătea pentru prânzul de a doua zi al țăpinarilor.

N-avea să-l lase s-o dea afară din casă. Nici în ruptul *capului*. Dacă refuza s-o lase în pace și să plece, nu-i rămânea decât să suporte situația cum putea. Măcar o avea pe bătrâna Maudie în vecini, deși Lily se întreba cu ce-ar fi putut-o ajuta biata femeie. Stătuse cu ea câteva ore, privind-o cum moțăia. Era convinsă că n-ar fi știut nici dacă în camera alăturată izbucnea un război. Nu, nu-și putea pune bază nicio bază pe ea – dar nimeni nu trebuia să știe asta.

Îl simți, mai degrabă decât să-l audă, intrând în spatele ei. Firele de păr de la ceafă i se zbârliră.

Ross își dresе glasul.

Încercând să-și păstreze calmul, Lily se întoarse spre el, cu speranța că pe față nu i se citea nimic din tumultul interior. Era atât

de înalt pe cât și-l amintea. Și mai înalt, poate. Și arăta ca un animal păros. Părul negru îi era prea lung, cu bucle rebele în jurul urechilor, și era convinsă că de luni de zile nu-și mai aranjase barba deasă și stufoasă.

Se studiară cu prudență un timp, înainte ca Ross să vorbească în sfârșit.

— Cred că-ți pot tolera prezența aici un timp. Dar, numai ca să știi, eu însumi am lucrat rama patului, ca să mi se potrivească *mie*. Nu renunț la patul meu pentru nimic în lume, nici chiar pentru o afurisită de femeie. Așa că nu mai intra în camera aia. Nu vreau să faci nimic înăuntru, să-ncerci s-o măтури sau să deretici. Îți las câtva timp ca să-ți iei lucrurile de-acolo, dar de-acum începând, nu vreau să mai văd că ai pus piciorul în dormitorul meu. Au înțeles?

Lui Lily îi fierbea sângele în vene. Strânse cu putere prăselele cuștitului.

— Să fie clar, domnule... Benedict, am reținut bine? începu ea, străduindu-se să nu-și piardă cumpătul. Ai bunăvoința de a-mi permite să stau în cabana duminică. Am dreptate?

Ross dădu scurt din cap.

— Dar nu am voie să dorm în neprețuitul duminică pat, nici să intru în dormitor.

Același răspuns.

— Dormitorul e al meu.

Încercând în continuare să se stăpânească, Lily urmă:

— Nici n-aș visa să-ți încalc domeniul. Îmi voi lua lucrurile de-acolo cât pot de repede. Oricum, patul nici nu era prea confortabil.

Mințea. În prima noapte petrecută acolo, crezuse că murise și ajunsese în cer. Dar, în fond, orice pat ar fi fost mai plăcut decât cele cu care se obișnuise.

Ross se întoarse spre ușă.

— Bine. Atunci, ne-am înțeles.

— Nu tocmai.

Se opri în prag.

— Ce mai e?

— Am de făcut o muncă. Îmi petrec toată ziua gătind pentru tăietorii de lemne. Nu las pe nimeni să intre în bucătăria mea. Nici n-am timp să-ți fac special de mâncare.

Nu adăugă că întotdeauna mai pregătea trei mese pe zi pentru Maudie.

— Pot mânca orice le pregătești băieților, răspunse el aproape binevoitor.

— N-aș crede, replică Lily, cu o voce tăioasă ca oțelul.

— Mă rog, eu sunt sigur că pot, insistă grăbit Ross.

Lily trase aer în piept, expirându-l sonor.

— Nu, cred că nu m-ai înțeles.

Își propti pumnii în șolduri, privindu-l lung.

— Dormitorul e al dumitale? Foarte bine. Bucătăria e a mea și se aplică aceleași reguli.

— Ce?

Lily se întoarse spre zarzavaturi, uimită că putea mânuși cuțitul acela fără să-și taie un deget, de-atâta enervare.

— M-ai auzit, domnule Benedict. Nu ai voie să intri în bucătăria mea fără să te invit eu. Ne-am înțeles?

Ross scoase un muget ca de taur în spatele ei, apoi reuși să replice:

— Ei, și ce-mi pasă mie? Oricum cred că mâncarea dumitale are un gust de găinaț.

Lily își îngădui un mic zâmbet.

— Dacă ești familiarizat cu gustul dejecțiilor de păsări, domnule Benedict, sunt sigură că nu-ți va fi greu să-ți procuri mâncarea de afară, la fel ca animalele celelalte.

Când fu sigură că ieșise, scoase un oftat prelung, tremurător, și se rezemă de bufet. Auzi – și simți – ușa trântindu-se, și îl privi cum se îndrepta furios spre o buturugă. Ross puse un lemn deasupra, apoi începu să-l taie cu toporul, ușor ca un copil care rupe niște bețe de chibrit.

Lily se înfioră și închise un moment ochii. Linia frontului fusese trasată.

* * *

O oră mai târziu, Ross încă mai tăia lemne. Avea destule ca să-i ajung toată iarna – poate chiar mai multe ierni. Aruncă ultimul lemn peste grămada celorlalte, apoi azvârli securea, ținând cu atenție buturuga. Tăișul se înfipse, iar coada vibră din cauza impactului.

Era lac de nădușeală. Și epuizat. Ștergându-și transpirația de pe frunte cu mânecile, porni spre cabană. La nări îi ajunse mirosul de plăcintă cu mere proaspăt coaptă. Îi ghiorăi stomacul, și-i răspunse cu o înjurătură. Nu pusese nimic în gură, de la patru dimineața, când pornise călare spre casă rozând ultimii biscuiți pe care-i luase de la Chico.

Pășind spre ușa cabanei, o deschise, lăsând-o să se lovească de perete. În casă, aroma de plăcintă era și mai puternică, iar Ross făcu un efort să-i reziste, îndreptându-se hotărât spre dormitor.

În timp ce trecea prin dreptul patului, văzu cămașa de noapte și halatul lui Lily, zăcând încă aruncate de-a curmezișul. Le înșfăcă în pumn, cu gândul de a le arunca în living. În schimb, le ridică în dreptul feței și inhală mirosul feminin proaspăt care stăruia în materiale. Un val de căldură îi inundă pântecul, făcându-l să se întărească, și aruncă obiectele pe pat, blestemându-și slăbiciunea.

Luă un prosop și săpunul de pe spălător și ieși în living, mergând repede spre ușa din față.

— Și ia-ți naibii mai repede boarfele din dormitorul meu!

* * *

Răcnetul lui furios aproape c-o făcu pe Lily să scape plăcinta pe care tocmai o scotea din cuptor. Ținând cu grijă tipsia încinsă între mânușile de bucătărie, o puse pe bufet, sub fereastră, lângă celelalte.

Ross ieșise iar, trântind ușa. Cu un zâmbet răutăcios, Lily se întrebă dacă lăsa vreodată un lucru făcut doar pe jumătate.

Când se îndepărtă de bufet, văzu câte vase murdare se adunaseră. Avea nevoie de multă apă fierbinte ca să spele toate

farfuriile și oalele îngrămădite pe bufet și chiuvetă.

Cu găleata în mână, ieși și porni spre pompă, rugându-se să fie apă. De când sosise, o încercase de două ori, și nu curgea. Uneori, apa curgea singură, iar cu alte ocazii nu reușea să pompeze nicio picătură. Mișcă de câteva ori maneta. Nu se întâmplă nimic. Slobozind o înjurătură moderată, luă găleata și porni cu hotărâre spre râul repede care curgea prin apropierea cabanei.

Tocmai părasea cărarea care ducea în luminiș, când îl văzu. Inima îi tresări în piept, iar Lily se întoarse repede, dar nu înainte de a-l fi văzut stând în apa până la genunchi și ridicându-și între picioare o mână săpunită.

Apăsându-și degetele pe gură, porni cu pas poticnit în susul potecii, în timp ce inima continua să i se zbuciume în piept. Încerca să nu se gândească la ceea ce văzuse, în timp ce căuta alt drum spre râu, dar imaginea refuza să i se șteargă din minte.

Niciodată nu mai văzuse atât de mult păr pe trupul unui bărbat. Pieptul lui era acoperit de o blană deasă, la fel ca și... locul de jos. Refuza să se gândească la ceea ce mai văzuse în locul acela. Pe lângă acest om, cu trupul lui fermecător de păros și proporțiile sale imense, Jake ar fi arătat ca un băiețandru.

Lily încercă să zâmbească forțat, malițios, în timp ce-și croia drum spre râu printre tufișuri, dar în schimb gura începu să-i tremure. Uneori, îi era un dor îngrozitor de Jake. Nu că ar fi fost bărbatul perfect – nici vorbă de așa ceva. Dar se simțiseră bine împreună, iar intimitatea lor fusese întotdeauna plăcută – până când aflase că o înșela. Își dădu seama, spre propria ei consternare, că încă mai simțea lipsa acelei părți din căsnicia lor care ducea spre dormitor.

Zărind râul printre copaci, Lily își alungă din minte orice gânduri despre Jake și porni repede spre apă. Când se aplecă de pe mal, piciorul îi alunecă pe iarba udă și căzu cu fundul drept în râu. Țipătul ei de surprindere străpuse tăcerea din jur și, când încercă să se ridice, descoperi că nu reușea să se țină pe picioare, din cauza

curentului prea puternic.

Ridică privirea tocmai când Ross Benedict năvăli dintre copaci, având pe el doar o pereche de pantaloni încheiați pe jumătate. Părul de pe piept îi era încă ud, iar mușchii tari îi palpitau pe umeri și brațe.

Întise mâna spre ea, iar Lily, neavând încotro, îl lăsă s-o tragă afară din apă. Strânsoarea mâinii lui era caldă, puternică și surprinzător de impresionantă, ca un curent electric.

— Ce naiba făceai aici?

Lily începea să se deprindă cu mugetele lui.

— Încercam să iau apă și am alunecat, răspunse ea scurt.

Ross îi privi hainele ude.

— Și de ce tocmai de aici? întrebă el, aruncând o privire spre malul alunecos de unde se rostogolise. Cărarea e...

Se întrerupse brusc, studiind-o.

Lily luă găleata și trecu pe lângă el, evitând să-l privească, pentru a nu i se observa roșeața de jenă din obraji.

— Pot să iau apă din orice parte a râului îmi convine. Nu-s obligat-o s-o iau de... de lângă cărare.

Ross o apucă de braț, făcând-o să se întoarcă, surprinsă.

— Dă-mi găleata.

În ochii lui negri strălucea o lumină ciudată.

Înghițind convulsiv, Lily îi dădu găleata, apoi porni cu pas greoi către cabană, ținându-și deasupra gleznelor poalele îmbibate de apă.

Aruncându-și la ușa papucii uzi din picioare, se duse direct în dormitor, își luă valiza și intră în bucătărie. Acolo, se apropie de sobă și se dezbracă, ușurată că terminase de gătit pentru ziua aceea.

Aruncând priviri furișe spre ușa închisă, luă pe ea un rând de haine uscate, rugându-se ca taurul să aibă atâta bun simț încât să stea afară.

Tocmai își încheia ultimul nasture al rochiei, când auzi o bătaie în ușă.

— Ce e? întrebă ea, pe un ton certăreț.

— Am...

Ross își drese glasul.

— Am... ăă... am adus apa.

Lily deschise ușa și-i luă găleata din mână, mulțumindu-i cu o înclinare scurtă a capului. Observă că încă nu-și luase cămașa pe el și încercă să nu ia în seamă fiorul de plăcere care-i palpită în abdomen.

Capitolul 3

Spre sfârșitul după-amiezii, Ross era atât de flămând încât își simțea stomacul rozându-i șira spinării. Își luă pe el cojocul din piele de oaie, încălecă și porni spre Twin Hearts s-o caute pe Trudy.

Partea cea mai plăcută la Trudy, își spuse în timp ce intra în bucătăria ei, era că nu aștepta nimic de la el. Îi era alături oricând avea nevoie de ceva, iar acum avea nevoie în primul rând de mâncare, chiar dacă Trudy nu era cea mai bună bucătăreasă din lume. Își alungă din minte gândul la plăcina de mere savuroasă și tocana fierbinte, plină cu ciosvârte de vânat și zarzavaturi din propria lui grădină de legume afurisită.

— Sărăcuțul de tine, gânguri Trudy, punându-i în față o farfurie de varză cu carne. Cazi de pe picioare de nemâncat ce ești!

Se așează în fața lui Ross și, ca întotdeauna, își vârî vârfurile goale ale picioarelor sub coapsele lui. De obicei, asta îl pregătea pentru ceea ce urma, dar în seara aceea nu avu nici un efect. La naiba, probabil că-i era prea foame ca să fie în stare să se mai și excite.

Trudy era de obicei tăcută, lucru care-i plăcea lui Ross, dar astă seară nu-i mai stătea gura. În timp ce trăncănea înainte, Ross o studie printre îmbucăturile de carne insipidă și varză acră. Întotdeauna o găsisese rezonabil de atrăgătoare, dar acum, din cine știe ce motiv, părul ei sârmos, ca alama coclită, arăta de parcă s-ar fi putut aprinde iasca uscată cu el, iar fața ei părea plină de pete.

Își împinse farfuria într-o parte, deși încă nu terminase de mâncat. Nu-i mai era foame.

— Ți-a fost de-ajuns?

Trudy se ridică și veni lângă el, atingându-i fruntea cu dosul mâinii.

— Scumpule, arzi ca focul.

Își trecu mâna peste pieptul lui, coborând apoi până între picioare. Îl strânse nu tocmai cu blândețe, după care își retrase

mâna, surprinsă.

— Nici măcar nu te-ai întărit, Ross.

Și începu să-i desfacă nasturii șlițului, dar Ross îi dădu mâna la o parte.

Îl privi întrebător. Împingându-și scaunul înapoi, Ross se ridică.

— Astă seară n-am chef, Trudy.

Cu degete nervoase, femeia își strânse cămașa peste pieptul voluminos și îl privi cu o teamă stranie în ochi.

— Am făcut ceva ce nu trebuia, scumpule?

Ross se duse spre vatră, oprindu-se lângă foc.

— Nu tu, eu sunt de vină...

Știa că așa era, deși nu prea pricepea de ce anume.

Se întoarse dinspre cămin în timp ce Trudy venea spre el, iar când se lipi de trupul lui, îi atinse ușor spatele, dar n-o strânse în brațe. Parfumul ei îi era familiar, dar dintr-o dată Ross îl găsi înecăcios, dulceag și mult prea puternic. De parcă s-ar fi scăldat în poșirca aia.

— Mă sperii, scumpule. Niciodată nu te-am mai văzut să te lipsești de-o tăvăleală-n pat.

Ross îi aplică o palmă pe crupă, apoi se întoarse cu privirea spre foc. Trudy era o femeie de treabă, deși Ross știa că el nu era singurul bărbat cu care avea de-a face. În lipsa unui termen mai potrivit, putea spune despre ea că era o gospodină/târfă văduvă. Soțul ei murise de doi ani, într-un accident la tăiatul lemnului. Trudy nu avea alt mijloc de subzistență decât ceea ce socoteau bărbații că i se cuvenea în schimbul serviciilor ei. Nu numai că le oferea patul ei, dar le dădea și de mâncare și-i oblojea când aveau nevoie, le asculta nemulțumirile și le alina tristețile. Avea o inimă bună.

Însă Ross n-avea poftă să se vâre între coapsele ei. Nici în seara aceea și nici, poate, altă dată. Era o revelație a dracului de șocantă, însă pur și simplu nu se mai putea vedea pe sine însuși culcându-se cu ea.

— Totuși, aș vrea să mai trec din când în când pe la tine... ca să

stăm de vorbă.

— Să stăm de vorbă? Atâta tot?

Trudy părea necăjită.

— Hai să fim cinstiți, îi spuse el cu blândețe. Nu-s singurul bărbat cu care te vezi, Trudy. Știm amândoi asta.

— Păi... păi da... răspunse ea. Dar... of, Ross!

Se aruncă în brațele lui.

— Am... crezut întotdeauna că... că poate, într-o bună zi... o să ne...

Ross o respinse cu toată delicatețea de care era în stare. Ochiul ei înotau în lacrimi, iar pe obraz i se prelingeau dăre de boială neagră.

— N-am să mă însor niciodată. Ne-am simțit strașnic de bine în pat și nimic mai mult. Iar tu ești o femeie cumsecade, Trudy...

Îi atinse bărbia, ridicându-i fața spre el.

— Să ții minte asta. Nu strica tot ce-a fost între noi, închipuindu-ți că ar fi fost mai mult.

Trudy își trase nasul și-și șterse lacrimile cu mâneca, întinzând și mai mult vopseaua de ochi.

— Dar ai să mai treci pe la mine?

Ross îi zâmbi cu căldură.

— Am spus că asta vreau, nu? Va trebui să-mi dai de mâncare din când în când.

Presupunea că mâncarea lui Trudy era mai gustoasă decât găinațul, deși nu cu mult.

Înălțându-se pe vârfuri, Trudy îl sărută.

— Vin imediat.

Fesele ei abundente, pline de gropițe, fremătară sub cămașă în timp ce se ducea în dormitor. Când reveni, ținea în mână o năframă de-a lui.

— Poftim, spuse ea desfăcând-o și petrecându-i-o pe după gât. Data trecută, ți-ai lăsat-o la mine. Am ținut-o într-un sertar, cu rufăria mea de corp.

Mirosea din greu a colonia ei favorită – aceeași pe care și-o

aplicase și acum. Ross încercă să nu strâmbе din nas. Aplecându-se s-o sărute pe frunte, răspunse:

— Îți mulțumesc, Trudy. Ești o femeie de ispravă.

— Iar tu ești un bărbat deosebit, Ross Benedict. Dar recunosc că nu te înțeleg.

Ross își luă haina de pe cuier și o îmbrăcă.

— Nu ești singura.

Venise la ea în seara aceea hotărât să facă același lucru pe care-l făcuse întotdeauna: să se ospăteze cu mâncarea fără gust a lui Trudy, apoi să-i tragă o trântă zdravănă și pofticioasă în pat. Când colo, găsise bucatele ei de-a dreptul scârboase și, cinstit vorbind, nu-și putea imagina că s-ar mai fi culcat vreodată în patul ei.

* * *

După ce văzu ce mai făcea Maudie, Lily făcu o baie și se schimbă pentru culcare, după care se ghemui pe un scaun de lângă foc, plănuiind ce să le gătească țăpinarilor pentru săptămâna viitoare. Samantha îi promisese că a doua zi urma să vină după ea, ca să cumpere împreună provizii.

Și, își spuse Lily, arcuind cu scepticism o sprâncenă, mai trebuia s-o întrebe pe Samantha de ce-i închiriasе o cabană care era în mod clar ocupată. Și, nici mai mult nici mai puțin, de fratele ei.

Neputându-și închipui nici un motiv serios de a fi făcut așa ceva, Lily clătină din cap și reveni la lista de cumpărături.

Din când în când, ridica privirea, întrebându-se când avea să dea buzna taurul furios. N-o interesa câtuși de puțin unde era. Și, oricum, nu era treaba ei. Spera să nu se mai întoarcă niciodată.

Dar, când îl auzi apropiindu-se călare, descoperi că palmele-i transpiraseră brusc, iar inima îi bătea cu putere. Își inspectă lista, prefăcându-se nespus de preocupată, când în sfârșit Ross intră în cabană.

Observă dintr-o privire cum arăta și fu nevoită să recunoască faptul că era surprinsă. În pofida bărbii și a părului răvășit, pantalonii strânși pe picior, cămașa albă și cojocul bej din piele de

oaie îi stăteau aproape elegant. În jurul gâtului avea legată larg o basma albă.

— 'Seara, salută el cu un glas răgușit și profund.

Lily înghiți în sec.

— Bună seara, răspunse ea.

Aproape că-și schimbase părerea despre el, când Ross trecu prin dreptul ei în drum spre dulapul unde-și ținea băutura, iar la nările ei ajunse un iz deloc plăcut. Strâmbând din nas, Lily se încruntă. Mirosea ca un codoș de casă deochiată – dar, la urma urmei, ce-i păsa ei? N-o privea unde-și petrecea Ross Benedict timpul. Și, de fapt, nici nu se mira că trebuia să *cumpere* afecțiunea femeilor. Cum puteau fi frate și soră, el și Samantha cea dulce și delicată, nu era în stare să priceapă, și pace!

Ross se opri în spatele ei, turnându-și ceva într-un pahar. Whiskey, fără îndoială.

— Pot să... ăă... să-ți ofer ceva de băut?

Un păhărel de brandy ar fi fost binevenit, dar Lily clătină din cap.

— Nu. Nu, mulțumesc.

Ținând în mână paharul pe jumătate plin cu băutură chihlimbarie, Ross se așează pe celălalt scaun din cameră, față-n față cu ea, și începu s-o privească.

Lily încercă să nu se foiască sub căutătura lui iscoditoare. Dintr-o dată, toată ideea de a locui împreună în acea cabană i se părea în cel mai bun caz ridicolă, iar în cel mai rău, necuviincioasă. Știuse de la început că prezența lui Maudie nu conta decât cu numele, dar până acum asta n-o deranjase cu adevărat. Lily ar fi vrut să se retragă la bucătărie, dar ceva o ținea ținută pe scaun.

Tăcerea se întindea între ei ca o coardă, virbând de energie neexprimată.

Ross puse paharul pe o mescioară rotundă de lângă scaun, apoi scoase o pungă mică de piele.

— Te supără dacă fumez?

Ridicând nonșalant din umeri, Lily răspunse:

— E cabana dumitale.

— Mă bucur că ți-ai adus aminte, mormăi el, în timp ce-și răsucea o țigară.

Lily se prefăcu că-și studia lista, dar uneori îi mai azvârlea câte o privire, pe sub genele lungi și dese. Lumina focului cădea pieziș pe chipul lui, scoțându-i în relief planele limpezi ale feței. Avea un nas de patrician și, în pofida bărbii stufoase, Lily putea să vadă că pomeții îi erau înalți și ascuțiți. Fără îndoială, își lăsase barbă ca să-și acopere obrajii supti, de culoare smeadă. Cel puțin, așa spera să fie – deși, din cine știe ce motiv, știa că nici nu putea fi vorba de una ca asta.

— Scrii o scrisoare?

Lily tresări. Nu-și dăduse seama că și el o privea.

— Poftim?

Ross arătă cu capul spre teancul de hârtii din mâinile ei.

— Îi scrii cuiva?

— Nu, e... e o listă cu mâncarea băieților pentru săptămâna viitoare.

După ce-și dresе glasul, Ross trase o dușcă prelungă din pahar.

Mirosul sufocant al coloniei de matracucă încă mai plutea prin aer, și deodată Lily ținu neapărat să-i aducă aminte de linia frontului care fusese trasată mai devreme.

— Nu mă pot hotărî dacă să pun șuncă tăiată în fasole, sau doar s-o prăjesc și să pun pe fiecare farfurie câte o felie groasă. Cu sos de muștar, desigur.

Oftă, apoi continuă:

— Și pe urmă, pentru marți, poate plăcintă cu carne de oaie, sau tot cu șuncă. Firește, îmi va mai rămâne șuncă din ajun... deci cred că aș mai putea face o tocăniță. Pare să le placă, și e ușor de făcut.

Se sili să râdă ușor.

— Nu trebuie decât s-o ștregătesc și, la urma urmei, fierbe singură cât e ziua de lungă, și tare-mi mai place mirosul. Dumitale nu?

Cu o exclamație, își duse mâna la gură.

— O, îmi pare rău, domnule Benedict. Nădăjduiesc că mirosul gătitului meu nu te deranjează.

Ross mai luă o gură de whiskey și se încruntă, cu privirea spre foc.

— Și pe urmă, mai e și desertul, continuă Lily, sperând că Ross se chinuia atât de rău pe cât părea. Măine vor primi plăcintă cu mere. Cred c-aș putea face plăcintuțe cu carne tocată, dar poate că n-ar strica o prăjitură, ca să mai schimbăm... Am o rețetă pentru un chec marmorat foarte bun, cu glazură groasă de ciocolată, sau poate o prăjitură cu portocale ar merge mai bine. Of, dar aia consumă atât de mult unt... Știu! exclamă ea, cu un zâmbet nevinovat. Voi face o prăjitură dospită și-am să torn peste ea frișcă bătută cu zahăr. Și afine sălbatice proaspăt culese, deasupra. Ce părere ai...?

Ross își turnă pe gât restul de băutură și trânti paharul pe masa de lângă el. Stătea și mai încruntat, cu sprâncenele negre îmbinate deasupra ochilor.

— 'te bună.

Salutul îi ieși pe gură ca un blestem. Se ridică de pe scaun și porni furtunos spre dormitor, trântind ușa în urma lui.

Cu un zâmbet satisfăcut, Lily stinse lampa, înăbuși focul din cămin și se duse în bucătărie. După ce-și desfășură salteaua în fața sobei, își scoase halatul și se strecură în culcușul ei de pe podea.

Somnul o ocolea, și știa de ce. Aranjamentul acela era de neîngăduit. Cu siguranță, trebuia să se găsească o locuință potrivită în altă parte. Dacă Samantha Browne n-o ajuta să caute, avea să și-o găsească de una singură. Nu c-ar fi deranjat-o să doarmă pe jos. Când plecase din San Francisco, fără un gologan în buzunar, dormise pe unde apucase, și putea s-o mai facă din nou.

Totuși, nu suporta gândul de a-i da ursului aceleia urlător satisfacția de a crede că reușise s-o alunge din casă. Partea asta o zădăra teribil. Totuși, trebuia să plece, pentru că începea să simtă și altceva. Ceva ce nu mai simțise de când descoperise infidelitatea lui

Jake. Și, așa să-i ajute Dumnezeu, nu stătuse singură cu Ross Benedict decât o zi. Lucrurile nu puteau să meargă decât din rău spre mai rău.

* * *

Ross stătea culcat pe o parte, cu privirea spre ușă. Rezemându-se un moment în cot, dădu cu pumnul în perne, numai pentru a descoperi că nici așa nu reușea să se simtă mai bine.

Acum știa de ce nu mai putea să se culce cu Trudy, dar nu înțelegea. Ce naiba, această Lily Sawyer nici măcar nu-i plăcea, și-atunci cum putea să fie ea cauza? Se înșela, fără îndoială. Mda, asta era. Nu putea fi din pricina ei. De luni de zile începuse să se simtă tot mai neliniștit în preajma lui Trudy. Poate fiindcă știa că avea gânduri mai serioase decât el cu relația dintre ei. Iar Ross n-avea nevoie de încurcături.

Trudy era o fată bună. La dracu', poate că avusese și el o zi proastă, atâta tot. Data viitoare când mai trecea pe la ea, aveau să se culce împreună și să-și scoată pârleala pentru seara asta. Așa, urmau să fie mulțumiți amândoi. Mda, sigur, asta trebuia să facă.

Dar, când se trânti pe spate, cu privirea în tavan, constată nedumerit că nici măcar acest gând nu reușea să-i aprindă sângele în vene.

Capitolul 4

Magazinul lui Borden se afla pe marginea unei faleze de unde se puteau admira valurile oceanului. După prânz, Lily și Samantha își sorbeau cafelele, așteptând ca proviziile să fie încărcate în căruță. Oceanul avea un efect hipnotic. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte.

În sfârșit, Lily abordă subiectul cabanei.

— Samantha, dacă tot știai că fratele tău locuiește în cabană, de ce Dumnezeu mi-ai închiriat-o mie?

Samantha își turnă un cocoloș de frișcă în cafea și-l amestecă încet, cu gesturi delicate. În timp ce bătea cu lingurița în buza ceștii, oftă.

— Cred că am înțeles greșit intențiile fratelui meu. Am... am crezut efectiv că voia să... să-și petreacă lunile de octombrie și noiembrie în valea din cealaltă parte a munților.

Luă o înghițitură de cafea, privind-o lung pe Lily cu ochii ei căprui, mari și nevinovați.

— Înțeleg, răspunse Lily. Ei, acum când știm că n-o va face, poate că ar trebui să-mi găsesc altă locuință.

Degetele delicate ale Samantha se ridicară la gât.

— A, nu cred că ai șanse să găsești altceva, Lily.

— Dar trebuie să existe *ceva*!

Samantha începu să urmărească modelele de pe mușama cu degetul.

— Dar bucătăria de la cabană este echipată pentru a găti cantități mari de mâncare, și e atât de aproape de tabără...

— Iar în cabană locuiește fratele tău, replică Lily, încercând să vorbească pe un ton cât mai rezonabil.

— Îți place acolo, nu-i așa? Nu ai condiții ideale ca să gătești pentru tăietorii de lemne? Crede-mă, alt loc nu există – decât, poate...

Se întrerupse, strângând din buze.

— Decât, poate, *unde*, Samantha?

— O, nu ți-ar plăcea. Zău că nu ți-ar plăcea! sublinie Samantha, cu convingere. Sărmana Maudie a locuit pentru scurt timp acolo, înainte de a se muta în cealaltă cabană de pe proprietatea noastră, însă...

— De ce nu mă lași să hotărâsc singură?

Ridicând mâinile într-un gest de capitulare, Samantha se sculă în picioare de la masă și-și strânse capă de catifea neagră în jurul umerilor.

— Bine – dar crede-mă când îți spun că n-o să-ți placă.

Lily se ridică și ea, strângându-și pe trup capă mult mai subțire. Ardea de nerăbdare să vadă noua locuință. Cu siguranță, orice ar fi fost de preferat în locul condițiilor în care locuia acum.

* * *

Când văzu camera, lui Lily i se strânse inima. Deși era pe terenul vecin cu sala de mese unde mâncau țăpınarii, doar cu un mare efort de imaginație ar fi putut să fie numită „locuință”. Luminată slab printr-o singură fereastră, trăsnea a șoareci morți și lemn mușcat. Și avea pământ pe jos. Ceva o zbughi într-un colț întunecat, făcându-le pe ambele femei să tresară, apropiindu-se instinctiv una de alta.

Lily înghiți în sec și încercă să nu respire pe nas.

— Vrei să spui că bucătăresele dinainte chiar au *locuit* aici?

Samantha își acoperi nasul cu batista.

— De când a murit mama, au fost numai bucătari. Până la Maudie și la tine.

Lily își ridică poalele și se retrase spre ușă, abia așteptând să iasă.

— Însă chiar și așa...

Imediat ce ajunseră la aer curat, ambele femei inspirară cu lăcomie.

— Acum îți dai seama și tu de ce mor după tine tăietorii de lemne, Lily.

Lily se cutremură. Da, își dădea seama.

— Dacă foștii bucătari țineau și bucătăria taberei așa cum țineau casa, mă mir că oamenii n-au murit otrăviți.

Samantha o luă de braț, pornind cu ea spre căruță.

— Acum înțelegi ce-am vrut să spun. Cocioaba asta nu-i mai mult decât o vizuină.

Clătinând din cap, Lily întrebă:

— Altceva nu se mai găsește?

Se urcară încăruță, strângându-se una lângă alta ca să-și țină de cald în umezeala rece.

— Nimic destul de aproape, răspunse Samantha, cu o veselie ciudată în voce. Cum spuneam, mama obișnuia să gătească pentru băieți. De-asta e atât de aproape cabana.

Căruța porni hurducându-se pe drumul desfundat care pleca din tabără.

— Ross a spus că ne așteaptă ca să ne ajute la descărcatul proviziilor! spuse Samantha, cu un zâmbet voios.

Simpla rostire a numelui era de ajuns pentru a-i provoca lui Lily spasme haotice în stomac. Nu știa ce-avea să facă, dar dintr-o dată simți că tremura de furie. Dacă Ross Benedict era cât de cât un gentleman, avea să se mute și să-i lase ei casa.

* * *

Ultimele provizii fură puse la locurile lor, iar Samantha se așeză la masa din bucătărie, sorbind încet dintr-o ceașcă de cafea proaspătă.

— Întotdeauna mi-a plăcut încăperea asta, murmură ea, cu o privire duioasă.

— Aici ai crescut?

Samantha clătină din cap.

— Nu eu, numai Ross. Când m-am născut, tata a insistat să ne mutăm în oraș.

Apoi zâmbi.

— Dar întotdeauna veneam cu mama când gătea. Îmi plăceau la

nebunie mirosurile.

Trase adânc aer în piept.

— Și încă îmi mai plac. Ce gătești? Miroase delicios.

Complimentul o făcu pe Lily să roșească.

— Am pus la fiert niște carne de oaie pentru plăcinte. Probabil ceapa miroase atât de bine.

Samantha aruncă o privire spre colțul bucătăriei.

— Ce-i acolo?

Urmărindu-i direcția ochilor, Lily răspunse:

— A, aia-i salteaua mea.

Imediat, capul Samanthei se întoarse spre ea.

— Ce-ai zis că e?

— Păi... salteaua mea.

Samantha o privi lung.

— Unde dormi?

Lily arată spre sobă.

— Acolo. E plăcut și cald.

— Pe jos?

Prietena ei ridică din umeri.

— Sigur, răspunse ea simplu.

Samantha clătină din cap, vizibil nedumerită.

— Nu-mi vine să cred că Ross te poate pune să te culci pe podea.

Lily nu avea intenția să-i explice aranjamentul pe care-l stabiliseră.

— A, nu-l învinui, Samantha. Aproape că am ocupat tot restul cabanei. Doar nu era să-i invadez și patul.

Samantha se ridică, legându-și una de alta panglicile capei înainte de a-și ridica gluga.

— Dar, Lily... chiar pe jos? De ce nu i-am spus lui Derek să aducă o canapea? Avem în salon una pe care n-o folosim decât rareori...

— Prostii, o întrerupse Lily. N-ar avea nici un rost, oricum. N-am să stau aici de multă vreme. Nu voi înceta să-mi caut altă locuință, să știi.

Samantha oftă, îndreptându-și șalul peste capă.

— Da, cred că așa vei face. Dar, Lily, Maudie o să-ți simtă lipsa dacă pleci.

Părea dezamăgită, ca și cum s-ar fi așteptat ca Lily să-și abandoneze slujba.

Lily nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— Åsta sună a șantaj emoțional, Samantha. Nicio grijă, n-am să te las baltă.

Samantha părea muncită de un gând.

— Poftim?

— N-am să te las fără bucătăreasă pentru tăietori.

— A... A, asta-i... asta-i bine. Mulțumesc, Lily, îți sunt foarte recunoscătoare.

Porni spre ușă, apoi se opri.

— Chiar sperasem...

Adresându-i lui Lily un mic surâs, ridică din umeri.

— Da?

Samantha clătină din cap, în timp ce răspundea:

— Nimic. Mă bucur atât de mult că ne-am cunoscut. Apropo, Derek și cu mine găzduim o petrecere, vinerea viitoare, seara. Nimic pretențios, se-adună doar câțiva vecini. Nu ți-ar plăcea să vii și tu?

— Ești foarte amabilă, zâmbi Lily. Îți mulțumesc, vin cu mare plăcere. Te pot ajuta cu ceva?

— O, Cerule, cât mă bucur că ai întrebat! Menajera mea s-a dus până la Sacramento, ca să stea un timp cu fiica ei, care așteaptă să nască. Ți-aș fi recunoscătoare pentru cea mai mică mână de ajutor.

Zâmbetul lui Lily se lăți.

— Contează pe mine!

Dând din cap, distrată, Samantha se întoarse spre ușă și o deschise.

— Aș vrea doar... Lasă, nu contează. Pe curând, Lily.

Nedumerită, Lily o privi cum pleca, apoi reveni la bucătărie. Tocmai gusta din zeama de carne, când Ross își dresе glasul în

spatele ei.

Se întoarse, cu lingura mare de lemn încă în mână. La vederea lui, simți că o treceau fiori prin burtă. Niciodată n-avea să se poată obișnui cu statura aceea uriașă. Dar o singură privire spre chipul lui o înștiință că era ceva în neregulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Maudie, răspunse el. Tușește cu sânge. Cred că...

— O, Doamne!

Lily aruncă lingura pe bufet și porni grăbită spre el. Ross o prinse de braț.

— Am s-o duc la Santa Rosa, în josul coastei, propuse el. E singurul loc pe care-l putem folosi drept spital, și întotdeauna se găsește un doctor liber.

Inima lui Lily bătea cu putere.

— Dar... dar în Twin Hearts nu aveți doctor?

— De obicei da, răspunse Ross, dar a trebuit să se ducă la chereșterea din susul râului. A avut loc un accident grav.

Lily își smulse brațul și-și luă capa din cârligul de după ușă.

— Vin și eu cu tine. Vei avea nevoie de cineva care s-o ajute să se simtă mai comod.

— Mă îndoiesc că te-aș putea opri, murmură Ross, în timp ce o urma pe ușă afară.

* * *

Când se întoarseră, se făcuse târziu, iar Lily era frântă de oboseală. În timp ce o ajuta să coboare din șaretă, Ross îi spuse:

— Nu vreau să par crud sau nesimțitor, dar în împrejurările de-acum, cred că e mai bine să nu se afle că Maudie s-a internat în spital.

Lily îl înțelegea prea bine. Prezența lor împreună în casă, fără nimeni prin apropiere, ar fi cauzat multă vâlvă. De fapt, Lily se hotărâse deja ca, în lipsa lui Maudie, să se culce în cabana ei.

Se duse la bucătărie să termine treburile pe care le lăsase nefăcute, în timp ce Ross deshăma calul de la șaretă și-l ducea grajd.

Intră și el în bucătărie, în timp ce Lily strângea ultimele vase.

Se foi nervos de pe un picior pe altul.

— Mă.. mă gândeam să te anunț că mă mut.

Lui Lily i se ușură inima, apoi se frânse, în timp ce simțea un fior de dezamăgire prostească, deși era tocmai lucrul pe care-l sperase.

— Te... te muți? abia reuși ea să bâiguiască.

Ross își răsfiră părul cu degetele.

— Voi fi alături, în cabana lui Maudie, dacă... în fine, dacă ai nevoie de mine la ceva.

Vena din gâtul lui Lily pulsă cu putere, făcând-o să și-o apese instinctiv cu două degete.

— Mă gândeam că poate ar fi mai bine să mă duc eu acolo.

Ross clătină din cap.

— Mie mi-e mai ușor. Nu mă deranjează.

— Ai să te simți bine în cabana ei?

Întrebarea îi scăpase pe negândite.

— Există un pat... Am să mă descurc.

Lily își reprimă un junghi de vinovăție. Ross ținea la patul lui, și totuși era dispus să i-l cedeze. Nici nu știa ce să spună. Renunța la o mare parte din confortul lui personal pentru ea, ceea ce o surprindea sincer.

Ross aruncă o privire piezișă spre plită, unde fierbea mărunț carnea de oaie cu ceapă, își mai dresă o dată glasul, apoi ieși pe ușă.

Lily era aproape tentată să-l întrebe dacă nu dorea ceva de mâncare.

* * *

Când fu sigură că Ross ieșise din cabană, se duse în dormitor. Un zâmbet îi arcui gura, căci Ross aranjase așternutul și pufuise pernele.

Ducându-se la dulap, îl deschise și văzu agățate înăuntru hainele lui. Se întrebese adeseori de ce nu fusese nici un obiect de-al lui acolo în ziua când venise ea la cabană. Întotdeauna dorise să afle, dar niciodată nu se gândise la asta când avea în apropiere vreo

persoană pe care putea s-o întrebe. Închise uşile şi se întoarse să se uite prin cameră. Era mare şi masculină, la fel ca el. Patul era enorm. Cât de bine îşi amintea nopţile când dormise acolo înainte ca el să dea buzna, ca să ia dormitorul din nou în primire!

Atunci, fusese prea speriată ca să stăruie asupra evenimentelor din acea dimineaţă, dar acum, când ajunsese să-l cunoască măcar puţin pe Ross Benedict, îşi dădea seama cât de tensionată ar fi putut să devină situaţia. Dacă intra acum şi o găsea îmbrăcată doar cu cămaşa subţire, de împrumut, ce s-ar fi întâmplat? Oare i-ar fi descheiat-o ca s-o privească? Iar ea l-ar fi lăsat, sau la o adică l-ar fi încurajat chiar s-o facă?

Simţind dintr-o dată că i se înmuiau genunchii, Lily se așeză pe marginea patului şi trase adânc aer în piept, în timp ce inima i se zbugiuma între coaste. După ce-şi trase respiraţia, se ridică şi trecu în partea cealaltă a patului, privindu-l din mers. Ross era un bărbat masiv. Probabil că un pat de mărime normală i-ar fi dat senzaţia că dormea într-un leagăn de copil.

Eşarfa lui era petrecută împrejurul unui colţ al patului. Lily o luă şi şi-o apropie de faţă, inspirând mirosul. Cu un sunet de dezgust, o azvârli cât colo. Era impregnată cu colonia ieftină a târfei.

Se duse la uşă, o deschise şi ieşi, închizând-o ferm în urma ei. Îşi dădea seama că, probabil, târfa se culcase în patul acela până când îşi făcuse ea apariţia, încurcând stilul de viaţă al lui Ross.

O durere sâcâitoare, pe care n-o putea înţelege, îi încleşcă stomacul, aşa că se duse în bucătărie, făcându-şi de lucru cu aluatul pentru plăcintele cu carne.

În timp ce frământa coca, la fel îşi frământa şi sentimentele. Individul era doar puţin mai presus decât un animal. Nu merita să-şi bată capul sau să sufere pentru el şi în nici un caz n-avea de ce să-şi facă griji. Dacă avea puţin noroc, urma să-şi petreacă fiecare noapte la târfa lui. Aşa, cel puţin, n-avea să-i fie prin preajmă, iritând-o încontinuu. Şi când se gândea că fusese cât pe ce să-i ofere de mâncare! Slavă Domnului că-şi venise în minţi la timp.

Poate că, dacă mai întâi afuma așternuturile, i-ar fi putut folosi patul, dar dacă mirosul târfei pătrunsese în cearșafuri și saltea atât de adânc încât nu mai voia să iasă de-acolo, cu atât mai rău pentru ea. Nu, își spuse, bătând nemilos cu pumnii în aluat, n-avea să mai pună piciorul în camera aceea. Urma să-și închipuie că nici nu exista. Spera ca șoarceii să se cuibărească în saltea și să se înmulțească acolo pentru multe, cât mai multe generații.

O voce mică din capul ei încercă s-o întrebe de ce era atât de revoltată pe un om pe care abia dacă-l cunoștea, un om care avea tot dreptul să-și trăiască propria lui viață. Înăbuși necruțător mica voce sâcâitoare. Cumva, era plăcut să simtă din nou ceva – chiar și o furie prostească și inexplicabilă.

* * *

— Te-ai mutat?

Sam părea sincer necăjită.

— M-am mutat, Sam. Înțelegi, micul tău plan n-a reușit.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Ross. Tot îndrugi vrute și nevrute despre asta și... și n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Samantha împături ziarul și îl puse pe masa din bucătărie, probabil pentru ca Derek să-l poată citi a doua zi dimineață.

— Așadar, unde locuiești?

Ross își puse în farfurie o porție mare din budinca ei de orez, turnând deasupra frișcă pentru a ascunde faptul că Samantha pârlise mâncarea, dându-i o tentă maronie slabă. La naiba, atât de flămând încât ar fi mâncat până și bucatele surorii lui, care erau chiar mai rele decât ale lui Trudy.

— Deocamdată, dorm în hambar, minți el, începând să înfulece cât mai repede budinca, pentru ca să nu-i simtă gustul.

Samantha scoase un sunet dezgustat.

— Of, Ross! Dar e o colibă prăpădită!

— Mă rog, dacă ai loc aici...

— Sigur că n-am, cum știi foarte bine, îl întrerupse ea.

Începu să se plimbe prin încăpere.

— Cred că hambarul acela ar putea fi curățit și făcut să arate mai prezentabil...

Deodată, se întoarse spre el, cu mâinile în șolduri.

— Știai că Lily doarme pe jos?

Ross bănuise. Ce altă soluție ar mai fi fost? Nu avea nici măcar o canapea. Foindu-se sub privirea ei furioasă, răspunse:

— Păi, acum n-o să mai fie nevoie. Poate să se culce-n patul meu afurisit.

— Bine!

Samantha se răsuci în loc și porni spre fereastră. Când se întoarse, avea o expresie mai-mai să-l sfâșie.

— Cum ai putut-o lăsa să se culce pe podea, Ross? Așa te-au învățat mama și tata?

Ross luă o sorbitură prelungă de cafea, pentru a-și clăti gura de gustul amar al orezului ars. Ce putea să spună? Cum naiba i-ar fi putut spune că din cauza acelei Lily Sawyer făcea lucruri pe care înainte nici nu le-ar fi visat? Se purta ca un bădăran necioplit, când el de fapt nu era așa. Cu celelalte femei pe care le trimisese Samantha să-l curteze încercase măcar să fie civilizat, deși pe unele îi venisesă le strângă de gât. Dar Lily Sawyer îl făcea să uite de bunele maniere și de faptul că-i plăceau femeile. Îl făcea să ragă ca un urs și să tropăie de colo-colo ca un elan rănit. Îl scotea din minți!

— Știi că voia să plece?

Văzându-i expresie surprinsă, Samantha dădu din cap.

— Da, da! Insista să găsească altă locuință, și singura liberă în apropierea taberei era cămăruța aia murdară și îngrozitoare pe care o foloseau bucătarii dinainte.

Făcu o mutră scârbită, cutremurându-se.

— Noroc că și ea a găsit-o la fel de dezgustătoare ca mine. Dacă tu nu te-ai fi mutat din casă, mă tem că în cele din urmă acolo s-ar fi dus.

— Christoase..., murmură el. Acuma-mi spui!

— Nu-i deloc de râs!

— Nici nu-mi ardea să fac haz! La naiba, dacă știam că era gata să plece, rămâneam în casă.

Samantha își despleti coada lungă de la spate și începu să-și maseze capul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă te porți așa în fața ei, mă mir că încă nu te-a otrăvit.

În pofida furiei care-i fierbea prin trup, Ross reuși să izbucnească în râs.

— Nicio șansă! replică el, înainte de a se gândi bine ce voia să spună.

— Nu zău? Și cum poți fi așa desigur? întrebă Samantha, privindu-l cu ochi scăpărători.

— De-aia, fiindcă refuză să-mi dea de mâncare, mormăi Ross, în timp ce pornea spre ușă.

Râsul surorii lui îl plesni în spate ca o lovitură cu un prosop ud.

— Ce *spui*?

— Ce-ai auzit.

Deodată, pe Ross îl cuprinse amărăciunea. Sora lui ar fi trebuit să fie mai înțeleghătoare.

— Bravo ei! se bucură Samantha. Am *știut* eu că are curaj, încă din clipa când am văzut-o stând în locul ăla pustiu de lângă oraș, udă până la oase.

Ross se încruntă.

— Parcă spuseseși că a venit la tine ca să caute de lucru.

Samantha se răsuci spre el, cu poalele cămășii înfoindu-i-se în jurul gleznelor.

— Am... am spus eu asta?

— Da, surioară, replică Ross cu un calm amenințător.

Ridicând din umeri, Samantha îi întoarse spatele.

— Și ce contează?

Ross clătină din cap.

— Ți-am mai spus și-nainte, Sam, și ți-o spun și acum: n-o să țină.

Sora lui îl privi cu reproș, peste umăr.

— Important este că te-ai purtat îngrozitor cu ea. Ai fost cel mai mare mârlan. Nu pot s-o condamn pentru că refuză să-ți dea de mâncare.

Ross observă că fețele de masă bune ale Samanthei stăteau stivuite pe bufetul de lângă ușă.

— Pe astea de ce le-ai scos?

Poate că sora lui nu moștenise talentele culinare ale mamei lor, dar era o gospodină desăvârșită.

— Vineri dăm o petrecere.

Samantha luă farfuria din care mâncase el și o puse în ligheanul de vase, turnând deasupra apă fierbinte dintr-un ibric.

— O petrecere? Și nu mă inviți și pe mine? Întrebă Ross, cu un sentiment de dezamăgire și trădare.

— De ce te-aș invita? Niciodată nu faci altceva decât să-ți râzi de prietenii noștri.

— Mda, bine, dar... înainte m-ai invitat întotdeauna, Sam.

Oftând, Samantha ridică din umeri.

— Of, vino dacă ții cu tot dinadinsul. Cred că nu te pot opri.

Lipsa ei de entuziasm îl ustura. Sigur, făcuse haz pe seama prietenilor ei, dar nu cu gând rău.

Se întoarse spre fereastră. Vântul se întetise și sufla prin ramurile pinului de lângă geam. Acestea zgâriau sticla, ca și cum ar fi încercat să intre în casă. Ross se cutremură, gândindu-se la lungul drum prin frig până acasă.

— E o vreme destul de urâtă, Sam. Te deranjează dacă dorm și eu aici la noapte?

Samantha îi luă pălăria din cuier și i-o aruncă.

— Ba bine că nu!

În acel moment, Derek intră în bucătărie.

— Ce se întâmplă aici? Se-aude tocmai până-n cabinet cum vă rățoiți unul la altul.

— Știai că mitocanul ăsta cât toate zilele a lăsat-o pe biata Lily să

doarmă pe jos? îl întrebă Samantha, cu pumnii proptiți în șolduri.

Derek făcu un pas înapoi, ridicând mâinile ca pentru a o ține la distanță.

— Eu n-am nici un amestec!

— Of, la naiba, Derek, mormăi Ross. N-am știut că se culca pe jos.

Nu *eu* am pus-o să doarmă acolo.

Derek râse.

— A, nu, poți s-aștepți! N-am de gând să-ți țin partea, Ross.

Ross simți iar că-l apuca mila de sine însuși.

— Nu vrei să-mi iei apărarea? Dar sunt nevinovat!

Derek o cuprinse pe Samantha în brațe, frecându-și nasul în părul ei.

— Și nu vreau nici să mă culc pe canapea, bătrâne. Aș fi un prost, să mă cert cu frumoasa mea soție.

Samantha privi spre Ross, dând din cap cu superioritate.

— Vezi? Și-acum, valea! Aici nu poți să te culci.

Fratele ei era năucit.

— De ce?

Luându-i haina din cuier, Samantha i-o aruncă și pe aceea.

— Nu meriți un culcuș cald în noaptea asta, insistă ea, împingându-l spre ușă. Du-te și dormi cu calul tău! Acolo ți-e locul!

Ross ieși în noapte, tresărind dureros când ușa se trânti în spatele lui. La toți dracii! Femeile. Niciodată n-avea să fie-n stare să le înțeleagă.

Capitolul 5

Ross își duse calul de dârlogi până în grajd, îl țeșălă și-i dădu de mâncare, apoi porni cu pași greoi spre micuța cabană a lui Maudie. Era rebegit de frig, căci deși avusese vântul din spate în tot timpul drmului spre casă, îl pătrunsese până la oase. În timp ce trecea prin dreptul ferestrei de la bucătărie, observă pâlpâirea unei lămpi. Se uită înăuntru, apoi se retrase, surprins și simțindu-se vinovat că trăsesese cu ochiul.

Lily stătea așezată pe saltea, cu picioarele încrucișate, în dreptul sobei, periindu-și părul. De ce nu era în pat, la căldură, sub pături? La ce naiba-i folosea lui să doarmă în hambar, dacă ea insista să se culce tot pe afurisita aia de podea?

Mârâind o înjurătură, Ross intră în casă și deschise ușa de la bucătărie. Lily scoase o exclamație de surprindere, dar când văzu că era el își mută privirea.

— Ai putea încerca să bați la ușă, îl dojeni ea, continuând să-și treacă peria prin păr.

Lampa răspândea destulă lumină pentru a-i face părul să strălucească roșu ca focul. Șocat, Ross simți dorința de a descoperi dacă triumghiul dintre picioarele ei avea o culoare mai închisă sau mai deschisă. Faptul că un asemenea gând reușea să i se strecoare în cap îl înfuria îngrozitor.

— Ce naiba faci aici?

Lily își strecură picioarele goale în așternut, apoi își trase pătura până la mijloc și rămase rezemată într-un cot, privind-l. Sâniile i se mișcau seducător sub cămașa de noapte, unul stându-i sprijinit de braț. Deși prin material nu se distingeau decât forma rotundă, lui Ross i se uscă gura.

— Cred că se vede foarte clar, domnule Benedict. Mă pregătesc de culcare.

— Și de ce nu ești în patul meu, fir-ar al dracului să fie?

În timp ce vorbea, Ross își dădu seama că întrebarea lui avea un dublu înțeles, ceea ce-l enervă și mai tare. Ideea îi venise ca de niciunde.

Lily îi susținu privirea, iar furia pe care-o văzu sticlind acolo aproape că-l făcu să tresară.

— Prefer să mă culc pe jos, se mulțumi ea să răspundă, deși Ross simți că ar fi avut mai multe de spus.

— Asta-i cea mai mare prostie, mârâi el.

— *Nu* sunt proastă!

— Mă rog, că faci prostii, asta-i sigur, o informă Ross.

Lily se ridică în capul oaselor, proptindu-și pumnii în șolduri, cu o mișcare care-i făcu sânii să se repeadă înainte prin cămașa de noapte.

— Ca de pildă?

Ross continua să-și simtă gura uscată ca un ghem de câlți și încercă să nu-i privească sfârcurile care împungeau materialul cămășii.

— Ca de pildă, asta, răspunse el, arătând în jur. Și... și încercarea de a lua apă de la râu din alt loc decât cel pe care l-am amenajat eu. La naiba, ieri ar fi putut să te ia curentul!

— N-am avut încotro.

Ar fi trebuit să se mulțumească doar cu atât, dar preferă să insiste:

— De ce?

— Știi foarte bine de ce!

Ross bănuia că-l văzuse făcând baie, iar acest gând îl excita și mai mult.

— Și ți-a plăcut ceea ce-ai văzut?

Spre propria lui satisfacție, o văzu foindu-se stânjenită.

Susținându-i privirea, Lily tăcu câteva momente, înainte de a-i răspunde:

— Am văzut specimene mai reușite – la grădina zoologică.

Ross zbucni în hohote de râs, apoi se întoarse să iasă.

— La naiba, dacă n-ai de gând să-mi folosești patul, eu mi-l iau înapoi.

— Ba nu ți-l iei.

În spatele lui, vocea ei răsună ucigător de rece.

Întorcând capul, Ross o întreabă peste umăr:

— Și ce-ai de gând să faci? Să mă arunci cu forța pe ușă afară?

— A, nu, răspunse ea, cu un zâmbet înghețat ca inima unei vrăjitoare. Am să-i dau foc în timp ce dormi.

Ross se gândi la spusele ei, studiind zâmbetul acela de gheață, în care se simțeau o putere și o îndărătnicie peste măsură de mari.

— Ai fi în stare.

— Nu te îndoi, domnule Benedict. Și-acum, ieși afară din bucătăria mea. Și data viitoare, fă bine și bate la ușă înainte de a intra.

— Pe dracu'! mormăi Ross, deschizând ușa. Te porți de parc-ai fi de neam regal, nu doar o amărâtă de bucătăreasă!

* * *

Lily oftă prelung, zgomotos, și se culcă pe spate cu mare grijă. Nici un gentleman n-ar fi sâcâit-o așa. Un gentleman nici n-ar fi adus vorba de incidentul cu baia în râu, chiar dacă o vedea cu ochii lui privindu-l. Dar știa că Ross Benedict nu putea fi numit „gentleman”, când nici chiar om nu era decât până la un punct.

Se cutremură, în timp ce-n minte-i apărea din nou imaginea goliciunii lui. N-o fi fost el gentleman, dar era bărbat, ba bine că nu. Și, amintindu-și cum își ținuse bărbăția îi mâna săpunită, își dădu seama că era chiar un bărbat și jumătate.

Un bărbat și jumătate cu târfele. Da, își spuse ea, dintr-o dată recunoscătoare pentru mica voce care-i tot şușotea prin cap. Nu încăpea nicio îndoială că era un bărbat și jumătate cu târfele lui. Alea ridicau în slăvi pe oricine, atâta vreme cât își primeau banii. Deși Lily se culcase doar cu un singur bărbat în viața ei, auzise destule comentarii și aluzii ca să știe că mărimea nu avea nimic în comun cu performanța.

Auzi ușa din față trântindu-se, urmată de pașii lui care se îndepărtau spre cabana lui Maudie. Oare se simțea vinovată pentru că nu-l lăsa să-și folosească propriul pat?

În timp ce se cuibărea mai adânc în așternut, doar puțin incomodată când osul bazinului i se înfipse în podea, ajunse la concluzia că nu.

* * *

În zorii zilei următoare, Lily duse copaia afară, apoi scoase așternutul de pe patul lui Ross și îndesă cearșafurile în apa clocotită, plină de săpun. Adăugă puțin salpetru pentru înălbit, după care aruncă alături și năframa lui cu parfum de curvă, având grijă s-o atingă doar cu vârfurile degetelor. În timp ce cearșafurile fierbeau, scoase salteaua și o agăță pe frânghia întinsă între doi stejari din curte. Luând paleta pe care o folosea la spălat, începu s-o bată, împrăștiind în văzduh nori de praf pe care-l absorbea repede ceața de dimineață.

Nu avea intenția să doarmă în așternutul curat, dar nu suporta gândul că păstra urmele parfumului unei târfe. Orice femeie ar fi fost de aceeași părere, și nu avea nicio legătură cu *el*.

— Ce încerci să omori acolo?

Surprinsă, Lily se opri din atacul asupra saltelei, cu inima bătându-i de efort și din cauza apariției lui neașteptate în spatele ei.

— Mirosul curvei tale, se răsti ea fără să stea pe gânduri.

Imediat, își blestemă limba neferecată și refuză să se întoarcă spre *el*.

— Al *cui*?

Glasul lui Ross părea amuzat.

Încercând să-și ascundă gafa, Lily îl întrebă:

— Când a fost spălat ultima oară așternutul ăsta?

— Ce naiba contează, dacă tot n-o să doarmă nimeni în *el*?

— Avea un miros care pătrundea până-n toate colțurile casei, răspunse ea tăios. Și... și basmaua aia a ta albă. Sau, adăugă ea, întorcând ușor capul, aia îi aparține târfei tale?

Ross o privea cu un zâmbet larg, enervant.

— A, e a mea, nicio grijă. Mi-o încălzesc între coapsele scumpei mele târfe.

Obrajii lui Lily se înfierbântară.

— Bărbații! Sunteți o adunătură vrednică de tot disprețul. Nu există nici unul credincios printre voi.

Luându-i paleta din mână, Ross o întrebă:

— Cui ar trebui să-i fiu eu credincios? Nevastă n-am. Și chiar dacă aş avea, mă îndoiesc că m-ar satisface destul ca să nu calc și pe de lături. Știi, așa ceva e normal pentru bărbați.

Lily fierbea. Își amintea prea bine acele cuvinte. Le auzise și din gura lui Jake Sawyer. Îl privi cum bătea salteaua și tare-i mai veni să-i ia paleta din mână și să-i ardă și lui vreo două, cu cea mai mare plăcere.

Ross îi înapoie paleta, apoi arătă cu capul spre albie:

— Când ești gata să le-ntinzi pe alea la uscat, dă-mi o strigare. Sunt în casă, dreg gaura pe care m-ai făcut s-o sparg în ușă.

Lily îl privi cu gura căscată.

— Gaura pe care *eu* te-am făcut s-o...?

— Dacă nu erai tu, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ross îi zâmbi ironic, apoi plecă spre cabană cu pas țănoș.

Lily se uită după el cum se îndepărta, simțind un chef nebun să se furișeze pe la spate și să-i croiască una-n cap. Dar, la drept vorbind, îi era recunoscătoare. De fiecare dată când se îndupleca, gândindu-se la efectele profunde pe care le avea asupra ei, Ross spunea câte o prostie și iar o provoca să se înversuneze contra lui. Slavă Domnului! Nu avea nevoie să se simtă atras de încă un bărbat care, la fel ca Jake Sawyer, era tot atât de moral ca un cotoi de pe maidan.

* * *

Ross chicoti forțat, închipuindu-și că se simțea foarte satisfăcut, în timp ce se îndepărta. Nu era așa, deși tot ceea ce-i spusese despre prostiile cu fidelitatea era adevărat. Sau, cel puțin, fusese cândva. Și

la urma urmei, ia mai ducă-se dracului! Ce-i făcuse?

Poate că era geloasă. Zâmbi, simțindu-se străbătut de fiori calzi. Din cine știe ce motiv ciudat și inexplicabil, adevărul îl încânta negrăit de mult. Totuși, trebuia să pună ideea la încercare.

Se gândi la petrecerea lui Sam și a lui Derek și-și frecă încântat palmele. Se întreba dacă Trudy era ocupată în seara aceea. Junghiul de vinovăție care i se strecură în conștiință la gândul că se folosea de ea fu înăbușit imediat când Ross conchise că scopul justifica întotdeauna mijloacele.

* * *

Pentru petrecerea Samanthei, Lily își luase cea mai bună rochie pe care o avea, dintr-un material verde și subțire care-i scotea în evidență părul și ochii. Tare rău avea să-i mai pară când avea să se uzeze prea mult ca s-o mai poată purta. Abandonase de mult crinolina greoaie de oțel, mângâindu-se cu gândul că și celelalte femei din orașelul acela de țapinari renunțaseră la crinolinelor lor.

Stătea lângă bucătărie, privind cum soseau ceilalți oaspeți. Majoritatea erau bărbați care făceau afaceri în Twin Hearts, cu toții însoțiți de soții simpatici și, în unele cazuri, chiar drăguțe.

Lui Lily nu-i plăcuseră niciodată prea mult petrecerile și era recunoscătoare că acceptase să vină la a Samanthei numai dacă putea s-o ajute la bucătărie. Remarcase oftatul clar de ușurare ale acesteia și se întrebase ce motiv avea – până când gustase mâncarea Samanthei, în ajun când luase prânzul la ea.

În timp ce Lily turna din nou berea cu mirodenii pe care o încălzise pentru bărbați, în cameră, unde până atunci domniseră sporovăielile și râsetele, se lăsă dintr-o dată tăcerea. Două femei care stăteau lângă ea tresăriră, apoi începură să şușotească. Lily se uită spre ușă să vadă ce se întâmplase și deodată stomacul îi făcu acea mică tumbă în gol, ca întotdeauna când în fața ochilor ei apărea Ross.

Ross tocmai intrase în cameră, uriaș și chipeș – cu o femeie agățată de braț.

Inima lui Lily începu să bată nebunește, în timp ce o străpungea un junghi prin stomac. Se simți înfrigurată, înfierbântată și scăldată în sudori reci ca gheața și arzătoare ca focul, toate în același timp. Era o senzație detestabilă. Refuzând s-o învrednicească măcar cu o privire pe femeia aceea, reveni la treburile ei și observă că vasul cu bere caldă îi tremura în mâini. Se retrase grăbită la bucătărie.

Tocmai încerca să-și potolească bătăile nebunești ale inimii, când ușa bucătăriei se deschise brusc, lovindu-se de perete.

— Of! Îmi vine să-l *omor*!

Dintr-o singură privire, Lily observă furia Samantha.

— Pe cine? întrebă ea, prefăcându-se interesată numai într-o doară.

— Pe fratele meu, firește! răspunse scurt Samantha.

— De ce?

Într-adevăr, voia și ea să știe. Nu-l cunoștea decât de-o săptămână, și deja o ardeau palmele să-l strângă de gât.

— Fiindcă a adus-o pe *aia*.

Lily începu să taie felii o pâine cu scorțișoară.

— „Aia”, cine?

Inima continua să-i bubue în piept.

— Târfa orașului, cine să fie? Întotdeauna am fost foarte mândri de faptul că-n Twin Hearts nu există un tractor legitim.

Samantha țistui din limbă, dezgustată.

— Și nici n-avem nevoie. O avem pe Gertrude Harding. Și, ca să încurce și mai rău situația, majoritatea bărbaților căsătoriți din camera aia chiar i-au... folosit serviciile. Îți poți imagina ce stânjeniți trebuie să se simtă?

Lily termină de tăiat feliile de pâine. Va să zică, era adevărat. Durerea aceea îngrozitoare continua să-i sfâșie stomacul, ridicându-i-se în piept. Cunoștea originea acelui sentiment, îl avusese și când descoperise pentru prima dată că Jake frecventa hogaecurile locale. Dar cu Jake fusese măritată. Era absolut firesc să se simtă lezată, furioasă și, da, chiar geloasă. Dar acum...? Nu! Doamne, nici măcar

nu-l plăcea pe Ross Benedict. De ce Dumnezeu să-i pese de ceea ce făcea el în viața lui particulară?

— Asta-n fond e problema lor, nu-i așa? Dacă nu le făcea plăcere s-o ia razna, acum n-ar fi avut nicio grijă.

— Of, nu mai fi așa de logică, Lily. Toată lumea știe că majoritatea bărbaților se mai abat și pe căi greșite din când în când.

— O singură dată dacă se abat, e prea mult, replică Lily. Dar poate că fratelui tău îi place sincer femeia asta.

— A, ba nu, nu-i place deloc. Anume mi-a făcut-o, ca să se răzbune pe mine pentru toate ocaziile din trecut, când am încercat să-l înșor.

Turnă apă fierbinte peste vasele murdare din lighean.

— În fiecare ajun al Anului Nou, îl combinam cu câte una dintre femeile nemăritate și respectabile din regiune. În fiecare an am făcut-o, Lily. Și crezi că măcar mi-a mulțumit vreodată? Așa crezi? Nici vorbă! Se purta de parcă i-aș fi pus un laț de gât și-l duceam spre un copac să-l linșez. Dar asta... asta le pune capac la toate. Niciodată nu s-a mai grozăvit cu Trudy Harding în fața mea. Niciodată!

— Poate că în felul ăsta încearcă să-ți spună ceva.

Samantha scoase din dulap o tavă mare și rotundă și începu să aranjeze fursecurile pe ea.

— Ca de pildă?

— Probabil că încearcă să-ți spună să nu te mai amesteci în viața lui.

— Of, dar *nu pot*, nu-nțelegi? Își e cel mai rău dușman al lui însuși! Are nevoie de mine ca să... ca să-i rânduiesc viața. De-asta am și...

Îi aruncă lui Lily o privire vinovată, apoi își drese vocea.

— Of, frate! Mă dau bătută. Dacă vrea să... să-și irosească viața curvășărind, atunci nădărduească să-i ardă sufletul în focurile iadului.

Lily nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— N-aș prea crede că-i dorești asta.

— Într-adevăr, oftă Samantha, nu pot să-i doresc așa ceva. Dar,

Lily, sperasem...

O privi lung, cu o expresie jinduitoare întipărită pe față.

— Ce speraseși?

Samantha ridică din umeri.

— Că tu... că el... că voi doi... În fine, mă-nțelegi tu.

Lily fu izbită de o revelație.

— Să nu-mi spui că mi-ai închiriat cabana știind că fratele tău urma să se întoarcă!

Un moment, Samantha tăcu, apoi răspunse:

— Recunosc că da. Efectiv, credeam... Vreau să zic, v-ați potrivi de minune împreună.

Începu să-și facă de lucru cu fursecurile, aranjându-le și rearanjându-le pe tavă.

— De unde era să știu că veți ajunge să nu vă puteți suferi unul pe altul?

Lily simți că se înroșea. Nu știa ce sentimente avea pentru Ross Benedict, dar începea să-și dea seama că nu-i era nesuferit.

— Ei, n-aș putea spune că nu ne putem *suferi* unul pe altul, Samantha.

— Dar tu refuzi să-i gătești, probabil pentru că te-a tratat ca pe... ca pe o zdreanță, ceea ce nu înțeleg deloc, fiindcă n-a fost crescut așa. Serios, Lily, mama s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști cum s-a purtat Ross cu tine.

Lily prefera să nu discute despre relația ei cu Ross Benedict. De fapt, i-ar fi fost imposibil s-o facă. Cum să-i poată explica Samanthei niște lucruri pe care nici chiar ea însăși nu le înțelegea?

Auzind scârțâitul unei mobile împinse pe podele, se întoarse spre ușă chiar în timp ce Derek Browne o deschidea. Zâmbind, Derek întinse brațele spre soția lui.

— Primul dans e întotdeauna al nostru, iubito.

Lily simți o nouă durere în piept, căci privirea în care o învăluia Derek pe Samantha era plină de adorație. Ar fi fost gata să parieze pe ultimul dolar din buzunar că omul acela nu-și înșela soția

niciodată.

— Of, Derek..., îl dojeni cu blândețe Sam. Trebuie să termin tava asta de fursecuri...

— Prostii, Sam, o întrerupse Lily. Du-te și dansează cu bărbatul tău. Termin eu aici.

Lily era recunoscătoare că avea o ocupație în bucătărie, dar când tava fu gata, trebui s-o ducă în camera cealaltă. Astfel, avea și ocazia de a o observa cât mai bine pe Trudy Harding.

Ea și Ross stăteau într-un colț, complet ignorați de toți ceilalți musafiri. Continuând să se agațe de brațul lui Ross, Trudy avea expresia forțată a cuiva care se străduie din răputeri să se simtă bine, eșuând însă lamentabil. Totuși, era drăguță. Poate cam durdulie, însă avea o față foarte plăcută. Când ridica privirea spre Ross, ochii ei mari și căprui semănau foarte mult cu ai unui cățelandru amoretat. Junghiul de durere străpunse din nou stomacul lui Lily.

Dar știa că nu putea s-o antipatizeze pe acea femeie – dacă nu din alt motiv, măcar fiindcă era clar că toate celelalte femei din cameră o detestau. Ross își aplecase capul să asculte în timp ce Trudy îi șoptea ceva, iar Lily cuprinsă de panică văzându-l că dădea din cap, pentru a porni apoi amândoi spre ea. Vru să se refugieze în bucătărie, dar știa că n-ar fi făcut decât s-o urmeze acolo.

În timp ce se apropiau, Lily recunoscuse mirosul de coloniei, iar în sufletul ei se declanșă un război. Era o proastă dacă se lăsa deranjată de un biet parfum ieftin, însă la nivel strict feminin o râcăia.

Ross Benedict și Trudy Harding se opriră în fața ei, atât de aproape încât mirosul fu cât pe ce s-o înece. Avu un moment pentru a-și da seama că nu colonia o îngreșoșa, ci bătălia care se purta înlăuntrul ei.

— Domnișoară Sawyer? Eu sunt Trudy Harding, se prezentă cealaltă femeie, întinzându-i zâmbitoare mâna.

Lily zări scurt chipul lui Ross, care-i impunea din privire să fie măcar ea singura persoană prezentă care se purta civilizat cu

partenera lui. N-ar fi trebuit să-și dea osteneala. Indiferent cine era femeia aceea și cu ce se ocupa, Lily constatasese că nu putea s-o antipatizeze. Îi părea prea rău pentru ea.

Lily îi strânse mâna, simțindu-i palma la fel de bătătorită ca a ei, și răspunse:

— Sunt doamnă, dar te rog să-mi spui Lily.

— A, deci și *dumneata* ești văduvă? întrebă Lily, cu ochii umplându-i-se de speranță.

— Da, într-adevăr.

— Ai auzit, Ross? Îl bătu ea pe braț, cu un gest jucăuș. Ți-am spus eu că așa am auzit. Acum, când știi asta, sunt sigură că putem fi prietene.

Lily îi distinse speranța din voce. Îi mai simți și singurătatea și starea de isterie latentă, căci și ea le cunoscuse destul de des. Oricare dintre celelalte femei prezente ar fi putut s-o înțeleagă dacă ar fi vrut, dar niciuna nu voia. Văduvia lăsa o femeie complet nepregătită pentru viață. În unele privințe, Lily avusese noroc. Infidelitatea lui Jake îndulcise lovitura singurătății, la moartea lui, căci Lily se înstrăinase de el cu luni în urmă. Iar izolarea o făcuse să-și câștige independența. Încă dinainte de moartea lui Jake, fusese hotărâtă să-și găsească o slujbă respectabilă. Evident, și poate că nu din vina ei, Trudy nu ajunsese la aceeași concluzie.

— Sunt sigură că se poate, își auzi ea propria voce răspunzând. Ce-ar fi să-mi faci o vizită, într-o zi?

Ochii de cățeluș ai lui Trudy se dilatară.

— O, nu... nu te-aș deranja?

— Deloc.

Lily descoperi că vorbea sincer. Ba chiar aștepta cu nerăbdare – dintr-o sumedenie de motive, dintre care nu pe ultimul plan era dorința de a-l înțelege mai bine pe mitocanul care o târa după el pe nefericita aceea la o petrecere, silind-o să se simtă atât de îngrozitor.

Acordurile săltărețe ale melodiei „*Oh, Dem Golden Slippers*” anunțară începutul dansului. Lily aruncă o privire spre violonist,

dornică să se retragă în bucătărie, dar nevrând să pară nepoliticoasă.

— Haide, Trudy, să le-arătăm cum se face.

— Ross Benedict, știi că nu pot dansa în seara asta.

Privind-o pe Lily, Trudy ridică din umeri.

— În după-amiaza asta mi-am sucit glezna. De-asta mă țin de brațul lui Ross.

Apoi se luminează la față:

— De ce n-ați dansa împreună?

Lily și Ross formulară amândoi niște scuze, vorbind în același timp.

— Prostii. Știu cât de mult îți place să dansezi, Ross.

Lily simți că roșea, cu obrajii înfierbântându-i-se ca focul.

— Ei, e o melodie veselă, răsunse el, cu privirea stăruindu-i spre fața lui Lily. Cred că am putea.

— O, nu, eu...

— Roag-o frumos, Ross, insistă Trudy, dându-i un pumn ușor în braț. Ce-i cu tine?

Ross articulă mut o sudalmă, pe care Lily i-o citi clar pe buze.

— Nu face nimic, Trudy, spuse ea. Oricum, trebuie să mă întorc la bucătărie.

Se răsuci în loc să plece, dar simți o mână pe braț. Instinctiv, știu că nu era a lui Trudy, căci o străbăteau fiori până în umăr.

— Îmi acorzi acest dans?

Dacă în ochii lui Ross s-ar fi zărit cea mai mică undă de neseriozitate, Lily l-ar fi trimis să se-arunce într-o prăpastie. Dar nici vorbă de așa ceva.

Trăgând tremurător aer în piept, își spuse că putea s-o facă, atâta vreme cât muzica era vioaie și zglobie. Din păcare, în momentul când pași în brațele lui Ross, „*Oh, Dem Golden Slippers*” fu înlocuită cu „*I’ll Take You Home Again, Kathleen*”, iar Lily trebui să pornească încet în jurul livingului, cuprinsă în brațele capabile ale lui Ross Benedict.

Voia să vorbească, să risipească tensiunea pe care o simțea stând atât de aproape de el, dar dintr-o dată își simțea limba legată. Indiferent ce părere avea despre el, nu putea să nege că era un dansator minunat. O conducea pe ring, iar ea îl urma ca și cum ar mai fi făcut același lucru de-o sută de ori înainte.

Cu o mișcare subtilă, Ross o trase mai aproape. Lily se încordă în brațele lui, dar nu se retrase.

— Ne potrivim, îi șopti el la ureche.

Avea pieptul lat și dur, iar Lily făcu un efort să se gândească la altceva. Nu era posibil, căci i-l văzuse gol, și n-avea să-l uite nici dacă trăia până la nouăzeci de ani. Imaginea îi plutea din nou pe dinaintea ochilor.

— Nu fi prost, abia reuși ea să bâiguie.

Ross chicoti, cu un sunet cald și profund care-i încrețea carnea pe trup.

— Mereu mă contrazici, nu-i așa, Lily?

Era prima oară când i se adresa pe nume. Pielea continua s-o furnice, și simțea că se sufoca, într-un fel cum nu i se mai întâmplase de când îi făcuse curte Jake. Trebuia să se silească să păstreze distanța, dacă nu și pe plan fizic, măcar la nivel mintal. Ușurarea și dezamăgirea o cuprinseră în egală măsură, când muzica se opri în sfârșit.

Încercă să se retragă, dar Ross o ținea strâns. Ochii i se ridicară brusc spre ai lui, și-i văzu pofta din privire, cu teamă că și în expresia ei se citea același lucru.

— Melodia s-a terminat, domnule Benedict.

— Cred că muzica noastră abia a început, Lily.

În privirea lui întunecată și periculoasă nu se mai zărea nici urmă de amuzament.

Lily înghiți în sec.

— Iar vorbești prostii.

Cu mâna coborâtă pe șalele ei, Ross o strânse lângă el. Lily îi simți duritatea, chiar prin îmbrăcămintea groasă. Privirile li se

întâlniră din nou. Într-a lui se citea o undă de bună dispoziție.

— După intimitățile prin care am trecut împreună, dulcea mea Lily, cred că ar trebui să-mi spui Ross.

Faptul că avea îndrăzneala de a pomeni pe față despre pofta care-i încerca pe amândoi îi alimentă și mai mult furia.

— Cred că ar trebui să-ți spun că ești un mitocan, domnule Benedict. Ai uitat că ți-ai adus o parteneră? Cum o poți lăsa la cheremul femeilor ăstora?

Privirea lui nu se desprinsese dintr-a ei.

— Trudy poate ține piept oricui. Și suntem numai prieteni.

Lily pufni, cu un sunet deloc elegant.

— De-asta așternuturile tale sunt îmbibate cu mirosul coloniei ei? Ross zâmbi, cu riduri mărunte formându-i-se la colțurile ochilor.

— I-auzi, Lily! Am impresia că ești geloasă.

Rămânând cu gura căscată, Lily se retrase, uluită de o remarcă atât de îndrăzneță – și ridicolă.

— Ceea ce mă surprinde, domnule Benedict, e că acest cap al dumitale, atât de plin de sine, nu te face să-ți pierzi echilibrul și să te duci de-a berbeleacul pe covor.

Și, cu pași hotărâți, porni spre bucătărie. O dată ajunsă acolo, se așeză pe un scaun, așteptând să i se liniștească bățile inimii.

Rămase în bucătărie, făcându-și de lucru cu spălatul vaselor. N-ar mai fi pus piciorul în cealaltă încăpere nici dacă ar fi luat foc ușa din dos.

Capitolul 6

Samantha insistă ca Ross s-o ducă pe Lily acasă. Trudy turui încontinuu tot drumul. Lily nu știa dacă prezența ei alături o făcea să se simtă nervoasă, sau dacă în mod normal era atât de gureșă. În orice caz, se simțea incomod, deși știa că aranjamentul avea sens. Singura variantă ar fi fost să rămână la Samantha, dar Lily trebuia să pună aluatul de pâine la dospit înainte de a se duce la culcare, iar dimineața să se scoale devreme pentru a frământa pâinile și a le coace pentru prânzul tăietorilor de lemne.

Spre marea ei surprindere, o lăasă mai întâi pe Trudy la ea acasă. Lily fu amărâtă s-o vadă pe Trudy cuprinzându-l pe Ross cu brațele pe după gât și sărutându-l. Din cine știe ce motive, în momentul când buzele ei fură gata să-l atingă, Ross întoarse capul, oferindu-i obrazul.

Lily fu cât pe ce să-și dezvelească dinții. Dacă făcuse acel gest anume pentru ea, n-ar fi trebuit să se deranjeze. Putea foarte bine să plece pe furiș înapoi la Trudy după de Lily adormea – ce știa ea?

Porniră spre casă, ropotul de copite pe pământul bătătorit și zornăitul zurgălăilor de la hamuri fiind singurele sunete care tulburau liniștea nopții.

Când intrară în curtea din fața cabanei, Lily coborî repede din șaretă și intră. Avea de lucru; nu-și putea pierde vremea cu Ross Benedict, deși tot drumul spre casă numai la el se gândise. N-ar fi trebuit să danseze împreună. Era destul de rău că simțise freamătul dorinței, dar faptul că, după cum prea bine știa, și el îl simțise, înrăutățea și mai mult lucrurile. Fusesse tentată să-l întrebe de ce o pusese intenționat pe Trudy într-o situație jenantă, invitând-o la o petrecere unde se vedea clar că nu era binevenită, dar asta ar fi însemnat să înceapă o conversație, și nu găsea că era o idee prea nimerită.

Tocmai terminase de pregătit aluatul cu drojdie, când auzi stropii

de ploaie răpăind în fereastra bucătăriei. Până se dezbracă și se vâri în așternut, ploaia deveni un adevărat potop. Încotoșmănată cu păturile, în întuneric, Lily începu să asculte furtuna. Vântul urla, aruncând trâmbe mari de apă în ferestre.

În spatele ei, unde pusese făina și zahărul, auzi un *pic-pic-pic* rău-prevestitor. Ridicându-se de pe saltea, aprinse lampa și se furișă spre colțul respectiv al bucătăriei, crispându-se când văzu apa care de prelingea pe marginile vaselor. Puse lampa jos și trase proviziile grele pe podea, adăpostindu-le sub masă ca să rămână uscate.

Revenise în culcuș doar de câteva minute, când simți primul strop de ploaie lovind-o drept în față. Strecurându-se iar afară de sub pătură, aprinde din nou lampa și făcu un tur al bucătăriei, descoperind multe locuri unde apa picura pe jos.

Mută sub masă, lângă făină și zahăr, toate lucrurile care erau în pericol să se ude, apoi așează mai multe oale ca să adune în ele apa care se infiltra prin acoperiș.

Încercând să se culce din nou, descoperi că salteaua i se umezise, iar perna era udă leoarcă. Mirosul de pene îmbibate în apă o făcu să icnească îngrețoșată.

Deși îi contrazicea fiecare dram de bun-simț, patul cel mare și uscat din dormitor o îmbia irezistibil. O fi fost ea încăpățânată, dar proastă nu era. N-avea nici un sens să se culce într-un așternut udat de ploaie, când la doar zece pași distanță o aștepta un pat gol. Părăsind bucătăria, își încrucișă degetele, rugându-se ca acoperișul să nu curgă și deasupra dormitorului.

Intră, închise ușa și ascultă. Nu se auzea nici un picurat și, deși în cameră era frig, totul părea să fie uscat. După ce întinse o pătură în plus pe pat, se strecură repede între cearșafurile de flanelă, ghemuindu-se. O cuprinse o letargie ca de plumb și adormi repede.

* * *

În cabana lui Maudie, apa șiroia ca printr-o strecurătoare. Ross înjură, fiind în sfârșit atât de ud încât nici nu-și mai putea închipui că avea vreo șansă să adoarmă. La toți dracii cu mamele lor cu tot,

dacă Lily tot nu voia să-i folosească patul, avea să se culce *el* acolo. N-avea nici un rost să răcească bocnă, când un pat absolut bun stătea nefolosit.

Repezindu-se spre cabană prin ploaia torențială, Ross dădu buzna înăuntru, închise ușa în calea vântului năprasnic și se duse direct la cămin, să ațâțe focul. Rămase așezat lângă vatră până când căldura îi pătrunse în oase, apoi se ridică și porni spre dormitor.

Era întuneric, dar nu avea nevoie să aprindă lampa; își cunoștea propria cameră ca-n palmă. Se dezbracă de hainele ude, blestemând când descoperi că i se umeziseră până și indispensabilii de lână. Și-i descheie și și-i scoase, aruncându-i din picioare, fără să-i pese unde nimereau.

Dârdâind, ridică marginea păturii și se vâri repede în pat, scoțând un oftat de desfătare când cearșafurile moi îi cuprinseseră trupul.

Întinse mâna spre perna a doua – și când colo descoperi o claie de păr mătăsos, buclat.

— Ce dra...?

Lily visase – sau, cel puțin, așa credea ea. Glasul lui o convinsese că nu era un vis. Trezindu-se de-a binelea, se dădu jos din pat, înainte de a se întoarce spre el, cu inima bătându-i în gât.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...! murmură ea, pornind grăbită către ușă.

Ross ajunse la ușă înaintea ei.

— Nu, i se rostogoli gros glasul, din adâncul pieptului.

Înghițind în sec, Lily își strânse la gât cămașa de flanelă.

— Dă-te la o parte.

— Nu, repetă el. Al dracului să fiu dacă știu ce se petrece între noi, dar ceva se întâmplă. Încă de la început a fost, și-o știm amândoi.

În cameră era frig; Lily începu să tremure.

— Nu înțeleg despre ce vorbești, răspunse ea, încercând să nu clănțane.

— Nu?

Ross dibui după mâna ei și i-o desprinse de la gât.

— Poftim, spuse el, cu glasul doar puțin mai sonor decât o șoaptă. Atinge-mă, și pe urmă spune-mi dacă greșesc sau nu.

Mâna ei i se întinse pe piept, simțind părul sârmos în palma sensibilă. Lily încercă să și-o retragă, dar Ross i-o ținea strâns. Fără voia ei, dorința începu să-i pulseze prin trup și simți cum i se înmuiau genunchii. Ross îi mișcă mâna peste mușchii tari de pe pieptul lui, iar când Lily nu se mai împotrivi, i-o luă și pe cealaltă și i le trase pe amândouă mai jos, peste ombilic, apoi și mai jos.

Lily îi auzi respirația căznită și-și dădu seama că și ea abia putea să respire. Când degetele ei îi atinseră rădăcina groasă și tare, simți că i se tăiau picioarele, iar locul dintre coapse, locul care dormise de când descoperise curvăsăria lui Jake, în urmă cu trei ani, se însufleți ca o leoaică deșteptată din somn, ațâțată de o foame teribilă.

Trăgând-o spre el, Ross o ridică în brațe și o duse la pat. După ce ajunseră sub pături, se încheștară unul de altul, strâns. Lily simțea nevoia să ajungă și mai aproape, iar când Ross își mișcă mâna în susul coapsei ei, ridicându-i și cămașa, îl încurajă, săltându-și soldurile de pe saltea și ajutându-l să înlăture veșmântul stânjenitor.

Amețită de dorință, de desfătă cu senzația trupului lui lipit de al ei, frecându-și sfârcurile de părul lui de pe piept, arucându-și un picior peste coapsele lui ca să-l aducă și mai aproape.

Mâna lui se strecură între cele două trupuri, coborând spre delta ei chinuită de dorință, și o atinse acolo doar o clipă, azvârlind-o vertiginos spre un orgasm care-i făcu dinții să clănțane. Lily rămase lângă el, buimăcită de ceea ce se întâmplase. Își găsisese împlinirea – dar cu ce preț? Se simțea ca o stricată. Întorcându-și capul, simți lacrimile care i se prelingeau peste șaua nasului și pe obraz, până în păr. Ross îi lipi umerii de cearșaf și începu să-i sărute și să-i dezmierde sânii. Excitația amenința s-o cuprindă din nou, iar Lily își prinse buza de jos între dinți ca să nu țipe. Era scârbită de sine pentru că avea atâta nevoie de el, se disprețuia pentru că-l dorea.

Îl simțea rigid și dur lângă coapsa ei, dar își înfruntă imboldul de a-l atinge. O parte ascunsă din adâncul fapturii ei încă se mai rușina de felul cum îi reacționa trupul.

— Ah, Lily, Lily... murmură el printre sărutări. Pasiunea ta îmi taie respirația...

Se apropie de gura ei, iar Lily și-o deschise, primindu-i sărutul, răspunzându-i cu o surescitare crescândă care-i mistuia ultimele fărâme de gândire rațională. Barba lui Ross era moale; niciodată nu mai sărutase un bărbat cu barbă. Nu era sigură că-i plăcea, dar îi plăcea senzația buzelor lui peste ale ei, a limbii lui împreunându-se cu a ei. Excitația îi creștea, și-i atinse brațele, pieptul, abdomenul, îngăduindu-și să coboare și mai mult pentru a-i mângâia bărbăția masivă, mișcându-i pielea înainte și-napoi până când Ross începu să tremure și să se zguduie lângă ea.

— Destul!

Îi dădu mâna la o parte, i-o ridică la gură și o sărută.

— Vrei să mă slobozesc ca un puștan?

— Nu..., șopti ea, ademenindu-l, desfăcându-și picioarele ca să-l poftască înăuntru.

Ross intră, iar senzația fu atât de voluptuoasă, încât pe Lily o luă cu leșin.

— Ooooh..., șopti ea în pragul lacrimilor, a trecut atâta timp... atâta timp...

Îl cuprinse cu picioarele împrejurul șoldurilor și-l absorbi cât putea de adânc, în timp ce Ross se legăna lângă ea, cu respirația tremurătoare și aspră în urechea ei.

O simți începând din nou, senzația aceea neputincioasă de plăcere, și se agăță de el, dorind vraja, simțind-o cum se răspândea printr-înșa ca mierea încălzită la soare.

Ross întepeni, apoi se răsturnă pe o parte, trăgând-o după el. Lily rămase astfel, prea secătuită ca să vorbească, sa poate prea nesigură pentru ca s-o facă. Știa că ar fi trebuit să plece, dar nu exista nici un loc care să nu fie umed și friguros. Iar în pat era atât de cald... Ross

era stăt de cald...

O cuprinse în brațe, potrivit trupurile amândurora ca două linguri, iar Lily adormi din nou, dorindu-și ca dimineața să nu trebuiască să apară în fața lui.

* * *

Ross dorea cu disperare să adoarmă; nu putea. Cum dracu' să poată dormi un bărbat, cu un trup ca al lui Lily strâns la piept?

Respirația ei era adâncă și regulată. Convins că dormea, începu să-i mângâie tandru sânii, închizând ochii de plăcere. Nici nu știa ce-ar fi trebuit să simtă; propriile lui emoții îl tulburau. Crezuse că avea să cânte ca un cocoș, în fața felului cum reacționase Lily. Și când colo, era zguduit de profunzimea pasiunii ei. Și a lui.

Mâna îi coborî peste abdomenul ei moale și cald, până deasupra petecului mățasos care o acoperea. Nu avea nicio reținere, căci un deget i se afundă și mai jos, printre bucle, în fanta de dedesubt, atingând carnea umedă și alunecoasă a feminității ei. Găsindu-i mugurul umflat, începu să-l mângâie.

Lily scoase un sunet din gâtlej, apoi gâfâi zgomotos, cu un sunet care dovedea că se trezise. Îndoindu-și piciorul înapoi peste al lui, îi deschise drumul. Nu peste mult, se întoarse cu fața spre el și iar se împreună, cu o patimă care clocotea îmbătător ca vinul pus la fiert.

Ross rezistă impulsului de a rămâne într-însa, deși ar fi dorit să adoarmă așa. Se întoarse iar pe spate și, când Lily se răsuci cu fața în cealaltă direcție, se simți ridicol, cu un sentiment straniu de însingurare.

* * *

Lily se trezi înaintea zorilor. Deși îi era cald și simțea o satisfacție fizică supremă, oroarea și regretul pândeau în sufletul ei ca o furtună pe cale să izbucnească. Înainte ca sentimentele ei pentru Ross să poată ieși iar la suprafață, se îndepărtă de trupul lui mare și dur și se dădu jos din pat.

În timp ce ieșea din cameră, își dădu seama că cele din timpul

noptii se întâmplaseră pentru că ea îngăduise să se întâmple. Nu avusese încotro; nevoia i se acumulase ani de-a rândul. Dar acum se sfârșise. Se simțea din nou stăpână pe sine. Putea să-l țină la distanță.

Totuși, când se gândea la ceea ce făcuseră, i se tăia respirația și iar îi venea pofta de el. Of, fir-ar să fie! Bărbații erau o adunătură de necredincioși. Atât tatăl ei, cât și răposatul ei soț, fuseseră niște muieratici. Își îngropase de mult sentimentele față de ei, dar acum apăruse Ross Benedict, care aducea o femeie la petrecere și se culca pe urmă cu alta. Deși Lily bănuia că, în urma acestui lucru, nu era cu nimic mai grozavă decât el, se hotărî ca niciodată să nu se mai lase momită în patul lui Ross.

Puse lemne pe foc, apoi se îmbracă, sperând ca noianul de treburi pe care le avea de făcut să-i alunge din minte desfrânarea purtării ei din noaptea trecută. Nu putea să înțeleagă cum de ajunsese la orgasm numai după simpla atingere a degetelor lui. Cu siguranță, i se întâmplase pentru că nevoia îi crescuse peste măsură, după atâția ani de abțință.

Alungându-și gândurile, intră în bucătărie, și fu cuprinsă de deznădejde. Oalele pe care le pusese ca să adune apa de ploaie în timpul nopții se umpluseră, unele revărsându-se deja pe podea. După ce turnă apa din câteva în două ibrice mari, pe celelalte le vărsă în niște cazane, pentru a folosi apa mai târziu. Trebuia să pună pâinea la copt înainte de a începe să șteargă și să spele pe jos, dar mai întâi făcu un ibric de cafea.

Tocmai când termina de frământat jimblele, Ross bătu în ușa deschisă la bucătărie.

— Îmi permiți să intru?

Linia frontului pe care o stabiliseră în prima zi părea acum o copilărie.

— Sigur că da.

Lily se întoarce și, la vederea lui, o străbătu un val de dor. Deși era îmbrăcat, își putea imagina trupul de sub haine, și roși. Iar

ochii... Niciodată nu observase cât de întunecoși îi erau, precum cafeaua neagră și la fel de fierbinți, în timp ce o contemplau. Totuși, în privirea lui se zărea și o undă de furie – sau altceva asemănător.

— Am... am făcut cafea. Te rog, servește-te. Și... mai sunt niște biscuiți rămași de ieri, în cutia aia de tablă din spatele sobei. În dulap e unt și gem.

Ross dădu din cap dar, în timp ce se servea, nu scoase o vorbă. Mușcă dintr-un biscuit cald, apoi ridică privirea spre tavan.

— Da' știu c-o să am ceva de lucru pe ziua de azi...

— Ploaia pare să fi stat, măcar pentru un timp.

Conversația banală și ineptă o călca pe Lily pe nervi. Simțea nevoia să facă ceva, așa că luă puțină apă fierbinte din rezervorul de lângă sobă și o turnă într-o găleată pentru spălat, apoi adăugă săpun de casă ras. După ce se dizolvă, umplu până sus găleata cu apă de ploaie.

Încerca să se gândească numai la spălatul podelelor, dar simplul fapt că Ross o privea o făcea să se simtă rigidă și stingherită. Simțea că se gândea la aceleași lucruri ca ea, însă știa că nu putea vorbi despre ceea ce se petrecuse în noaptea trecută. Ce-ar fi putut spune? Că n-ar fi trebuit să se întâmple? Că n-avea să se mai întâmple niciodată? Știa toate astea. Și spera că le știa și el.

— Ascultă..., începu Ross. În legătură cu cele de azi-noapte...

— N-ar fi trebuit să se întâmple, îl întrerupse Lily, cu răsuflarea tăiată.

Ross o studie, în timp ce lăsa peria să cadă în găleată, rezemându-și mâinile pe genunchi. Din cine știe ce motiv pe care nu-l putea înțelege, nu suporta s-o vadă așa, spălând podelele ca o servitoare nesuferită.

— Da, cred că ai dreptate... N-ar fi trebuit să se întâmple, dar eu...

— Și n-o să se mai întâmple niciodată. Nu... N-am nicio scuză pentru purtarea mea atât de îndrăzneță. Îmi pare rău, continuă ea spășită. Nu știu ce m-a apucat. te rog... te rog, uită doar tot ce-a fost.

— Să uit că s-a întâmplat? Și cum naiba crezi c-aș putea să fac asta?

Acum *era* furios, furios pe cuvintele care-i spuneau atât de clar ce simțea Lily. Se ridică în picioare, apoi veni până în fața ei.

Lily stătea cu capul plecat.

— Te rog, îl imploră ea. Nu mă face să mă simt și mai prost decât mă simt deja.

Furia lui Ross se transformă în durere. Nici el nu-și putuse înțelege propriile sentimente, dar pe dedesubtul tuturor se simțise al dracului de bine. Niciodată nu mai fusese atât de sigur că un lucru era firesc. Iar acum, Lily îi spunea că nu fusese deloc normal.

Ridicându-și mâinile, Lily începu să-și facă de lucru cu părul, iar această mișcare îi atrase lui Ross atenția spre sânii ei, strânși în pieptarul cămășii. Amintirea felului cum se simțiseră în mâinile și sub buzele lui îi făcea gura să se usuce. Își imaginase cum ar fi arătat la lumina zilei, cum ar fi arătat Lily goală în razele soarelui. Aceste gânduri îi ațâtau jăratul imaginației și părea cel mai firesc lucru, din moment ce și ea îl văzuse scâldându-se în râu.

— Azi am să-mi trag așternutul și perna lângă foc. Sper ca până diseară să se usuce destul ca să le pot folosi. N-am să... mai intru în dormitorul tău.

Lui Ross i se întetă furia, dându-i senzația că-i exploda capul.

— Uită-te la mine și spune-mi că nu ți-a plăcut ceea ce-am făcut. Nu-s chiar atât de prost, Lily. Știu când o femeie se preface, și știu și când nu se preface. Iar tu nu te-ai prefăcut. Erai la fel de dornică să se întâmple ca mine. Ce naiba, te-ai spulberat în clipa când te-am atins.

Cu capul în continuare aplecat, Lily închise ochii, lăsând să-i scape un oftat tremurător.

— Și-acum, continuă el, uită-te la mine și spune-mi, drept în față, că nu ți-a plăcut.

Încet, Lily ridică privirea spre el. Duritatea pe care i-o văzu în ochi o șocă.

— Nu mi-a plăcut. Poate că aveam nevoie de așa ceva, Ross Benedict, dar ai încredere-n ce-ți spun, nu sunt mândră și nu mi-a făcut nicio plăcere.

Ross simți un val zdrobitor de furie și frustrare.

— Nu te cred.

Și plecă, dornic să lase cât mai repede în urmă răspunsul ei rece și calculat.

O oră mai târziu, tocmai peticea acoperișul, când auzi o trăsură intrând în luminiș. Scurpă o sudalmă la vederea lui Trudy, care coborî din cupeu și porni hotărâtă spre ușa cabanei.

Capitolul 7

Lily o introduse pe Trudy în bucătărie și-i indică un scaun.

— Te rog să scuzi deranjul. Acoperișul curge, și nu îndrăznesc să pun nimic la loc până nu mi-l repară.

— N-am mai fost niciodată în cabana lui Ross, spuse meditativ Trudy. E destul de drăguț aici.

Surprinsă, Lily se întoarse spre ea cu o privire prudentă.

— N-ai mai fost niciodată aici?

— Nu.

Văzându-i expresia, Trudy adăugă:

— Nu mă crezi.

Lily, simțindu-se prost, se întoarse la treburile ei.

— Te... te rog să mă ierți. Credeam că... Mă gândeam...

— Ei bine, Lily, ai crezut și te-ai gândit greșit. Singura femeie care a avut voie vreodată pe domeniul lui Ross, până când ai apărut tu, a fost Samantha, înțepata aia de soră-sa.

Lily simți un val de căldură cuprinzându-i inima.

— A, Samantha nu-i chiar atât de rea. E chiar foarte plăcută și fermecătoare.

Trudy pufni.

— Ba cu mine nu e deloc așa. Firește, știu de ce. Ea și alte „doamne” din Twin Hearts dau vina pe mine pentru toate belelele din orașul ăsta.

Lily n-o putea contrazice, așa că încercă să abordeze o nouă tactică:

— Consider că a fost foarte nepoliticos din partea lui Ross să te aducă la petrecerea de aseară.

Trudy râse.

— Nepoliticos? De ce?

După ce întinse aluatul de fursecuri pe bufetul presărat cu făină, Lily începu să-l taie în formă de cercuri, cu ajutorul unui capac de

borcan, punând cercurile de cocă pe o tipsie.

— Cu siguranță, știa cum aveai să fii primită.

— A, sigur că știa, ba bine că nu.

Lily scoase ultima pâine din cuptor, apoi introduse în locul ei fursecurile.

— Și nu te-a deranjat?

Trudy ridică din umeri.

— Știam că avea un motiv s-o facă, din clipa când m-a invitat. Înainte, nu m-a mai poftit niciodată la vreuna din petrecerile surorii lui.

Tăcu un moment, în timp ce o studia pe Lily.

— N-am știut de ce o făcuse de data asta, până când am văzut că erai și tu acolo.

Inima lui Lily făcu un salt.

— Eu? De ce tocmai eu?

— E clar că voia să te facă geloasă.

Acest comentariu o năuci pe Lily, care se rezemă de bufet.

— De ce Dumnezeu crezi asta?

La naiba! De ce-i bătea inima atât de tare?

— N-oi fi având eu prea multă minte când e vorba de viața mea, Lily, dar pe Ross îl cunosc. Am fost... apropiați ani de zile. Probabil ai aflat că ceea ce fac eu ca să am din ce trăi nu e deloc un lucru respectabil. Pe scurt, i-am lăsat pe mulți bărbați din orașul ăsta să mă întrețină, inclusiv pe Ross.

Stomacul lui Lily se strânse ca un pumn încleștat. Scrâșnind din dinți, continuă să întindă și să taie aluatul de fursecuri, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Oricât ar fi fost de prostesc, o deranja faptul că Ross și Trudy trăiseră împreună.

— Dar, nu demult, cam pe vremea când am aflat că venise o văduvă roșcovană și frumoasă care gătea pentru tăietorii de lemne, Ross a venit la mine la cină. Din păcate, altceva nu mai voia. A spus că nu era din vina mea, ci dintr-a lui. Atunci am înțeles că altcineva îi cucerise cu adevărat inima, și am bănuir că era vorba de tine.

— Dar... dar... de bâlbâi Lily. Nici măcar nu ne placem. Nu ne-am... vreau să zic... n-am...

— Lasă Lily. Orice-ați făcut sau n-ați făcut, nu contează. Știu că în cele din urmă tot o să se întâmple. Când am văzut cum se uita la tine, aseară...

Oftă.

— Nu-și mai lua ochii de la tine. La mine nu s-a uitat așa nici măcar o dată. Dacă ar fi făcut-o, mi-aș fi zis că aveam măcar o șansă cu el. Dar n-am eu parte de norocul ăsta, adăugă ea cu tristețe.

Lily făcu un efort să lucreze mai departe. Îi tremurau mâinile. Genunchii i se înmuiaseră. Pulsul îi bubuia prin cap, sângele îi vâjâia în urechi. Ceea ce spusese Trudy era o aiureală! Oricum n-avea nici un rost să stăruie cu gândul asupra acelui lucru, căci Ross spusese chiar el că pentru un bărbat era firesc să fie infidel.

— Îmi pare rău dacă ceea ce-am spus te-a tulburat, Lily.

La auzul vocii lui Trudy, Lily tresări. Aproape că uitase de prezența ei acolo.

— Nu, spuse ea, dezmeticindu-se. Nu-i vorba de asta, zău așa. Numai că... cred că ai înțeles lucrurile greșit.

— Înțeleg.

Trudy părea dezamăgită.

— Ei, cred că e timpul să plec...

— Așteaptă, o întrerupse Lily. Nu pleca. Îți sunt recunoscătoare pentru companie, Trudy, și pentru sinceritate. Aș dori să te ajut cu ceva.

— Să mă ajuți?

Lily se așează pe scaunul din fața ei.

— Nu mă privește, și poți să mi-o spui dacă vrei, dar... n-ai vrea să-ți câștigi existența altfel?

Vizibil nedumerită, Trudy o privi cu ochi mari.

— Și ce să fac? Nu mă pricep la nicio meserie. Sfinte, nici măcar nu-s o bucătăreasă prea grozavă!

Lily o prinse de mână:

— O, dar oricine poate găti. Iar ceea ce nu știi, pot să te învăț eu. Am nevoie de ajutor. Mare nevoie.

Fața lui Trudy se schimonosi, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

— Ai... ai vrea ca *eu* să lucrez cu tine?

Expresia ei o făcu pe Lily să se simtă foarte încurcată.

— N-am vrut să te tulbur. Serios, nu e treaba mea ce faci. Și... și simplul fapt că eu n-aș face anumite lucruri nu înseamnă că tu n-ar trebui să le faci. Vreau să zic, n-am dreptul să mă gândesc că ai vrea să faci altceva...

— Chiar ai dori să lucrez aici, cu tine? Serios?

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-mi închipui...

Trudy își acoperi fața cu mâinile, suspinând încet.

Lily se simțea îngrozitor. Se duse în spatele scaunului lui Trudy, punându-i mâinile pe umeri.

— Îmi pare atât de rău..., se scuză ea din nou.

— Nu... nu-mi vi-vine să cred că ai vr-vrea să lucrez cu tine..., se bâlbâi Trudy, printre sughituri. Ai... ai face tu asta... pentru mine?

Lily începea să înțeleagă.

— Sigur că da. Doar ți-am propus, nu?

Cealaltă continuă să plângă.

— Nicio femeie din orașul ăsta n-a mai făcut vreodată ceva frumos pentru mine.

Aplecându-se, Lily o îmbrățișă.

— N-o fac numai ca să mă port frumos, Trudy. Într-adevăr, aș avea mare nevoie de ajutor.

Trudy se agăță de brațul ei, dar nu se putea opri din plâns.

— O, Lily... Îți mulțumesc atât de mult...!

— Ce naiba se întâmplă aici?

Ambele femei ridicară privirile, când Ross intră în bucătărie, dar niciuna nu scoase o vorbă.

— Ce i-ai spus, Lily? De ce naiba ai făcut-o să plângă?

Furia stârnită de bănuiala lui o făcu pe Lily să se înroșească la

față.

— N-am făcut-o. Adică, ba da, dar nu e ceea ce...

Nu, n-avea de gând să se apere. Nu în fața lui.

— Of, mai taci din gură, Ross Benedict!

Privirea lui Ross se îndreaptă spre fața înlăcrimată a lui Trudy.

— Trudy? Te-a supărat? Te simți bine?

Lily îi oferi o batistă lui Trudy, care o luă și se șterse la ochi.

Trăgându-și zgomotos nasul, răspunse:

— Mai tacă-ți gura, Ross. De ce te repezi mereu să tragi concluzii? Țsta-i unul din cele mai nesuferite năravuri ale tale.

Ross rămăsese în mijlocul bucătăriei, năucit de atacurile lor verbale. Aruncându-și mâinile în sus, cu un gest de abandon, întrebă nervos:

— De ce mama dracului vă luați de *mine* acum?

— Of, las-o-ncolo de treabă! răspunse Trudy, începând să-și revină. Dacă trebuie musai să știi, Lily tocmai mi-a oferit o slujbă.

Ross o privi nedumerit.

— O slujbă? Și ce să faci?

— Păi, s-o ajut să gătească pentru tăietorii de lemne doar, ce altceva?

Lily îi văzu expresia neîncrezătoare, înainte de a și-o ascunde grăbit. Știa la ce se gândea: că i-o propusese lui Trudy numai ca să afle mai multe despre el. Simțind cum îi creștea furia, își spuse că Ross Benedict avea un cap și mai plin de sine decât își imaginase.

— Trudy o să *gătească*? întrebă el, pe un ton complet neîncrezător.

— Am s-o ajut – nu-i așa, Lily?

— Sigur că da, răspunse Lily, continuând să stea în spatele lui Trudy. Și am într-adevăr nevoie de ajutor, Ross. Dacă o vezi pe Samantha înaintea mea, spune-i că e prea mult de lucru pentru o singură persoană. Dacă nu e de acord cu ce am făcut, atunci poate ar fi mai bine să-și găsească altă bucătăreasă.

Deodată, pe Lily o cuprinse revolta pentru felul cum se purtasera Samantha și toate celelalte femei din Twin Hearts cu Trudy. Și toți

bărbații, la o adică.

— Ți-ai părăsi slujba pentru asta?

— Da, Ross, aș face-o.

Și nu glumea.

— Până una-alta, cred că ți-e foame. A mai rămas niște tocană pe plită. Și te rog să mănânci și restul biscuiților. Te-aș servi chiar eu, dar la ceea ce simt față de tine și toți ceilalți din orașul ăsta în momentul de față, mă tem că ți-aș da cu mâncarea-n cap.

Ieși grăbită din încăpere, ridicându-și capa uzată de pe scaunul de lângă foc, și ieși din cabană, lăsându-i pe Ross și Trudy singuri în bucătărie.

* * *

Lily nu putea lipsi prea mult, pentru că avea prea mult de lucru. Și, după mica izbucnire, se simțea mai bine. Cu ani în urmă, Jake îi comparase temperamentul cu un vulcan, erupând pe neașteptate și pustiind totul în cale.

Când reveni la cabană, văzu dezamăgită că Trudy plecase.

Ross o aștepta în bucătărie.

— Trudy a scos fursecurile din cuptor înainte să se ardă.

În graba de a pleca, Lily uitase de ele. Le puse pe un raft, apoi întinse aluatul și mai tăie un rând, aranjându-le pe tepsie.

— Va să zică, spuse Ross în spatele ei, acum ce planuri ai mai ticluit?

Lily simți că-i îngheța inima.

— Planuri?

— Mda. De ce naiba ai vrea s-o angajezi pe Trudy?

— Și de ce n-aș angaja-o?

Ross pufni în râs, dar nu-i răspunse.

Strângând în mână lingura de amestecat, Lily se întoarse spre el.

— Dacă-ți închipui că am angajat-o doar ca să aflu mai multe despre tine, înseamnă că ești mai încrezut decât îmi imaginasem.

Ross pufni din nou.

— Și nu asta crezi?

Lily ridică din umeri.

— Nu găsesc nici un alt motiv ca să nu fii de acord.

— S-ar fi putut să-ți treacă prin minte faptul că nu-i în stare să pregătească nici măcar o ceașcă de cafea care să se poată bea.

Simțind primul fior de incertitudine, Lily replică:

— Dar, cu siguranță, poate să gătească. Ce femeie nu-i în stare de așa ceva?

— Hai să zicem doar că nu e una dintre... calitățile ei cele mai atrăgătoare.

Aluzia lui o întărește pe Lily și mai tare.

— Nu ți-a trecut nici un moment prin cap că s-ar putea să aibă nevoie de o prietenă? A avut parte de destule tifle și dispreț de la voi toți ca să-i ajungă pentru-o viață întreagă, n-am nicio îndoială.

— Eu n-am râs niciodată de ea, Lily.

— Poate că n-ai râs. Dar ai *adus-o* la o petrecere, știind prea bine că n-avea să fie binevenită. Asta nu crezi că arată cât de mult o respecti?

Ross o studie în tăcere.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut. A fost o greșală. Nu trebuia s-o pun într-o asemenea situație. Dar știi din ce-și câștigă existența, nu?

Sătulă dintr-o dată de tot jocul, Lily spuse;

— Da, știu. Chiar ea mi-a spus. Dar mai știu și prin ce-a trecut, Ross. Am trăit și eu același lucru. Sunt văduvă, ai uitat? Numai că suntem două persoane diferite. Eu, când mi-am pierdut soțul, devenisem deja independentă, pentru că, înțelegi, el încetase să mai facă parte din viața mea. Singur preferase așa. Își găsea... satisfacțiile prin alte părți. Cu târfe de modă veche. Și nu doar una, ci mai multe. Nici nu mai știu de câte ori a intrat împleticit în casă, trăsnind a colonie ieftină, așteptându-se să-i răspund la...

Se întrerupse, furioasă că dezvăluise o parte atât de dureroasă din viața ei.

— După ce a murit, a trebuit să fac ceva ca să supraviețuiesc. Am

ales gătitul, fiindcă mă pricepeam și-mi plăcea.

Lăsa cuvintele să-și facă efectul, înainte de a continua.

— E clar că Trudy știe la ce se pricepe cel mai bine. Îi place compania bărbaților, în pat și în afara lui. Dar, așa cum ți-am mai spus și adineaori, Ross Benedict, chiar dacă s-ar putea ca și eu să am nevoie de asta, mie nu-mi place.

Îl mințea, și se mințea și pe sine, pentru că îi plăcuse într-adevăr. Îi plăcuse foarte, foarte mult. Numai că nu era mândră cu asta.

Ross tăcu mult timp, încordat, fără să-și abată privirea dinspre a ei.

— După ceea ce-am făcut aseară? replică el într-un târziu. La naiba, amândurora ne-a plăcut. Lily, nu e cazul să...

— Vrei te rog să nu-mi mai tot aduci aminte? îl imploră ea. Îți mai spun o dată și gata: nu mi-a plăcut.

Mai trecu un minut de tăcere încordată. În cele din urmă, Ross murmură:

— Nicio clipă n-am să te cred.

Lily se întoarse spre bufet, știind că vorbele lui erau mai adevărate decât ale ei dar nevrând s-o recunoască.

— N-ai decât să crezi ce vrei. Nu te pot opri.

Într-o clipă, Ross ajunse în spatele ei, strângând-o la piept. Mâinile lui îi cuprinseseră sânii; cu degetele mari, începu să-i frece sfârcurile prin materialul rochiei. Lily îl simți, gros și dur, în șale, și toți nervii din trup îi reacționară. Totuși, încercă să reziste.

— Nu, îl rugă ea în șoaptă, când o mână a lui Ross îi coborî sub talie, strecurându-se spre îmbinarea coapselor. Te rog, te rog mult, nu...

Până și-n propriul ei auz, rugămintea suna fără pic de convigere.

Ross o întoarse cu fața spre el, apoi se aplecă s-o sărute. Lily îl întâmpină flămândă, pe negândite – căci dacă încerca să gândească, și-ar fi pierdut mințile.

Sărutul le învăpăie pasiunea și, deși îi simți degetele dibuind la nasturii rochiei, Lily nu l-ar fi putut opri nici să fi vrut. Palmele lui

pe sânii ei goi o readuseră în fire și îl împinse, cu pieptul palpitându-i agitat.

— Nu.

Își adună corsajul la loc, dar Ross îi dădu mâinile la o parte, desfăcându-i din nou rochia.

— Așa e cinstit, Lily, o îmbie el.

— Ce vrei să spui? întrebă Lily, cu toată făptura vibrându-i de dorință.

— Tu m-ai văzut gol, îi aminti Ross, deși în ochi nu i se zărea nicio undă de umor.

Amintirea trupului său gol reveni în mintea lui Lily, făcând-o să ametească de o poftă care-i dizolva orice împotrivire. Dorința și umilința se luptau pentru supremație în ființa ei. Își aminti sentimentele ei despre devotament și fidelitate, iar umilința învinse. Împingându-l la o parte, căzu pe un scaun și-și rezemă capul pe braț, incapabilă să-și mai stăpânească suspinele. Cum ar mai fi putut să continue așa? Îl dorea. Avea nevoie de el. Era îndrăgostită de el până peste cap. De *el*. Un bărbat față de care nu putea nutri nici încredere, nici respect.

Amintindu-și toate nopțile pe care le petrecuse în singurătate, așteptând zadarnic întoarcerea lui Jake în patul ei, știa cu certitudine că, dacă se lăsa biruită de sentimentele pentru Ross, avea să treacă din nou prin aceleași suferințe. Doamne, de ce avea un gust atât de jalnic la bărbați?

Suferința ei îl înjunghia pe Ross ca un cuțit în burtă. Voia s-o mângâie, dar știa că Lily nu l-ar fi lăsat. Și de ce s-o fi făcut? Ținea minte că-i spusese că n-ar fi putut – și nici n-ar fi vrut – să-i fie credincios. Cum îi putea dovedi că nu fuseseră decât niște vorbe aruncate la întâmplare? Vorbe rostite ca să-și alunge sentimentele pe care nu le dorea. Vorbe pe care înainte le crezuse întotdeauna, însă chiar și atunci sunaseră dintr-o dată fals și găunos. Vorbe care-l făceau să pare aidoma bărbatului cu care Lily se măritase și pe care îl pierduse. Vorbe care aveau să-i despartă pentru totdeauna, dacă

n-o putea convinge că nu fuseseră serioase.

Se duse la ușă, rezemându-și mâinile de o parte și de alta a acesteia.

— Apropo, spuse el, amintindu-și pentru ce venise la ea. M-am dus să văd ce mai face Maudie. Se simte bine, dar medicul vrea s-o mai țină în spital cam o săptămână. Îmi pare rău, am vrut să-ți spun mai devreme, dar când am găsit-o pe Trudy aici, mi-am cam uitat vorba.

În spatele lui, Lily își trase nasul.

— Aha. Mă bucur. Îți... îți mulțumesc că mi-ai spus.

Știind că nu mai avea nimic de spus sau de făcut, Ross o lăasă singură, să-și lingă rănilile în tihnă.

Capitolul 8

În timp ce Ross termina de peticit acoperișul cabanei și pe cel al casei lui Maudie, Lily își mută salteaua și perna mai aproape de foc. Era hotărâtă să se culce din nou în bucătărie. Din când în când, își încrucișa degetele, rugându-se ca așternutul să se usuce bine.

Trudy reveni mai târziu, pentru a începe să învețe de la ea, dar când se înseră, Lily și Ross rămăseseră din nou singuri.

Stăteau așezați lângă foc. Lily pregătea listele de bucate, iar Ross citea un ziar pe care și-l cumpărase din oraș. Dacă s-ar fi uitat cineva înăuntru, își dădu seama Lily, ar fi crezut că vedea un cuplu petrecând o seară liniștită împreună, înainte de a se duce la culcare.

La culcare. Simplul cuvânt o făcea să simtă că i se înroșeau obraji, căci patul lui Ross nu mai servea doar la dormit, ci și la găsirea unor satisfacții depline.

— Vreau să-mi prezint scuzele.

Cuvintele lui picară din senin, smulgând-o pe Lily din visare.

— Poftim?

— Pentru început, vreau să-mi cer iertare pentru că am strigat la tine în ziua când m-am întors acasă de la Chicago și te-am găsit în dormitor.

Lily își îngădui un mic zâmbet.

— Vrei să spui, în ziua aia când te-am lovit în cap cu patul puștii?

Ross scoase un mormăit ursuz, apoi își dresе glasul.

— Mda, în ziua aia... Credeam că tu și Sam vă... înțeleseserăți să... în fine, să mă combinați cu tine, încheie el pe un ton stânjenit.

Lily descoperise deja că exact acesta fusese planul Samanthei. Totuși, voia să audă și ce avea Ross de spus.

— Și de ce să fi crezut una ca asta?

— Păi, ce naiba... De ani de zile tot încercă să mă însoare. În fiecare ajun de An Nou, mă împerechează cu câte una dintre prietenele ei nemăritate, și-mi petrec toată seara simțindu-mă

îngrozitor, ca o rămă în cârligul pescarului. Anul trecut, am ajuns la concluzia că m-am săturat. N-aveam de gând să mă mai las dus de nas de ea, și i-am și spus-o. A fost hotărârea mea luată de Anul Nou.

Dregându-și încă o dată glasul, împături ziarul și-l puse pe masă.

— Și m-am gândit că poate asta era o încercare a ei de a se răzbuna pe mine.

Lily își strânse picioarele sub trup, ca să și le încălzească.

— Pot să te asigur că n-am știut absolut nimic despre planul ei, dacă într-adevăr a urzit vreunul.

— O, îl urzise, ba bine că nu. Știa al dracului de bine că plecasem doar pentru câteva săptămâni. Tu probabil ai crezut despre cabană că era neocupată, fiindcă în lipsa mea o afumase împotriva puricilor. Îmi luase toate hainele și așternuturile.

Îi zâmbi strâmb.

— Ți-a închiriat casa cu bunăștiință, deși era ocupată. De mine. Și deși știa că urma să mă întorc tocmai prin perioada când tu începeai să te aclimatizezi. Probabil s-a gândit că am fi putut să...

Cu fața lipsită de orice expresie, Lily îl întreabă:

— S-a gândit că am fi putut să... ce?

— Știi tu, murmură el. Să ne... cuplăm.

— Mă rog, abia izbuti ea să răspundă, cred că putem s-o asigurăm că planul ei a dat greș. Lamentabil.

Îi adresă un zâmbet rece, apoi reveni la pregătirea listei de bucate.

— Mda, reflectă Ross, frecându-și mustața cu degetul. Problema e că, de data asta, nu prea cred că s-a mai înșelat atât de amarnic...

Inima lui Lily începu să bată cu putere sub cămașa de noapte. Cuvintele lui erau neîndoielnic adevărate. Încă de la bun început, între ei existase o atracție fizică puternică. Și încă se mai simțea. Iar ea putea chiar să-și dorească în sinea ei ca situația să fie altfel, așa încât să *poată* fi adevărat, dar Ross nu era un bărbat cu nimic mai breaz decât Jake. Sau decât tatăl ei. Mai degrabă refuza să mai aibă orice fel de bărbat, decât încă unul care să-i fie necredincios.

— Atracția fizică nu înseamnă nimic fără fidelitate, Ross, spuse ea, în timp ce pulsul îi palpita cu putere în vena de la baza gâtului.

Ross se încruntă.

— Asta ce naiba ar vrea să însemne?

— Înseamnă, începu Lily pe un ton sever, că Jake – răposatul meu soț – și cu mine erau absolut compatibili. Pe plan fizic. Dar el era un porc infidel. Mai degrabă aş rămâne nemăritată, decât să mai am relații intime cu un bărbat care nu-mi poate fi credincios, indiferent cât de puternic m-ar atrage.

— Eu te atrag, Lily?

Glasul lui era la fel de seducător ca whisky-ul vechi.

Lily se foi, stingherită de întrebare.

— În noaptea trecută, aveam anumite nevoi, iar tu... tu ai fost dispus să mi le astâmperi. Asta-i tot.

— Dovedește.

— Ce?!?

— Dovedește că asta a fost tot. Dovedește-mi că poți să mă săruți fără să te exciți acum, când ți s-au... *astâmpărat* nevoile.

Vizibil amuzat, începu să-și descheie cămașa. Părul lui de pe piept era astât de stufos, încât firele ieșeau prin butoniere.

Lui Lily i se uscă gura, dar totuși se arată indignată.

— N-am să fac una ca asta.

— De ce nu? Ți-e frică să nu simți ceva?

— Numai repulsie aş putea să simt! se răsti ea, hotărâtă să nu răspundă unei cereri atât de ridicole. Ia spune-mi, celorlalte femei ale tale chiar le *place* tot părul ăsta de pe chipul tău?

Ochii negri ai lui Ross licăriră jucăuș.

— *Celorlalte* femei ale mele? Recunoști că și tu ești una dintre femeile mele, Lily iubito?

— Of, nu fi prost! pufni ea, trântindu-și hârtiile pe jos. Și nu-s iubita ta. Mă duc la culcare.

Pentru un om atât de masiv, Ross era surprinzător de agil. O opri în ușa bucătăriei și o strânse la piept, apăsându-i mâinile sub

cămașa lui, pe pielea fierbinte.

— Un bărbat păros îi poate ține de cald unei femei, Lily.

Lily strânse din dinți, rezistând imboldului de a-și freca fața de pieptul lui, dar nu-și putu controla bătăile inimii, nici moleșeala caldă din josul abdomenului.

— Dă-mi drumul.

— Un sărut, Lily. Doar un sărut, ca să-mi dovedești că numai de-atâta ai avut nevoie. Că nu dorești să se repete ceea ce s-a întâmplat între noi azi-noapte. Acum, că ți s-au *astâmpărat nevoile*, repetă el, ți-ar fi destul de ușor să-mi dăruiești un sărut.

O ademenea. O ațâța. Cu atâta siguranță, încât nu mai putea să-i reziste. Of, cât mai detesta aroganța la un bărbat! Tare mai voia să-l vadă rostogolindu-se de pe înălțimea unde se cocoțase atât de țănoș.

— În regulă, spuse ea. Nu va fi nicio problemă.

Ridicându-se pe vârfuri, îi atinse gura. Se aștepta ca Ross s-o înhațe și s-o devoreze: plănuia ca atunci să rămână moale și inertă.

Spre surprinderea ei, îi simți vârful limbii abia atingându-i în treacă buzele, în timp ce pernițele degetelor lui mari îi încercuiau sfârcurile, iar partea din față a pantalonilor de doc îi apăsa ușor abdomenul.

Dorința explodează între coapsele lui Lily ca o floare desfăcându-și petalele și, când gura lui se deschise peste a ei, îi răspunse la sărut și-și aruncă brațele pe după gâtul lui. Tot autocontrolul îi pierise.

Ridicând-o în aer, Ross își înfășură mijlocul cu picioarele ei și-i susținu fesele în palme, frecându-se de ea. O mână i se strecură sub cămașa de noapte și halat, pe coapsa goală, strecurându-se apoi spre fund.

Merse poticnit cu ea până la un scaun, pe care se prăbuși. Lily rămase călare peste șoldurile lui, pradă unei dorințe atât de puternice încât îi izgonea orice gânduri, în timp ce-și căuta plăcerea. Ross îi desfăcu halatul și-i descheie nasturii cămășii, eliberându-i un sân. I-l sărută. Îi linse sfârcul. Își frecă barba de el, întetind și mai

mult dorința lui Lily.

Carnea ei goală îi apăsa șlițul rigid al pantalonilor. Îl ademeni să continue mângâierile drăgăstoase ale sânului, în timp ce-l călărea din răspuțeri până când sâmburele de voluptate plesni, azvârlind-o într-o spirală care clătina întreaga lume.

Lily respira greu și nu-și mai simțea oasele... Îi era rușine că nu se putuse stăpâni.

Ducându-i mâna la pantalonii lui, Ross și-i descheie cu cealaltă mână și o îndemnă să-l atingă. Dorința se învâpăie din nou, dar Lily o înfruntă, retrăgându-și mâna, într-un refuz de a se lăsa ispitită.

Mâinile lui îi cuprinsesă coapsele, apăsându-i fanta cu degetele mari.

— Nu fi crudă, Lily, îi șopti, cu glasul răgușit ca al vântului de iarnă.

Lily îl lăsa să-i ducă mâna înapoi la prohab și și-o vârî înăuntru, peste indispensabili, pentru a simți că rămăsese la fel de dur și fierbinte. Tremurând de dorință nebinevenită, îl mângâie până când Ross devemni țeapăn, începând să se cutremure sub ea.

— Ah, Lily iubito, hai în pat.

Lily coborî repede de pe genunchii lui, încheindu-și cămașa de noapte, în timp ce pornea grăbită spre bucătărie.

Închise ușa în urma ei, se duse la saltea și căzu deasupra, cu lacrimile de furie arzându-i ochii. Nu-și putea închipui ce se întâmpla cu ea. Îl dorea cu ferocitate. Putea să-l iubească ușor. Probabil că-l și iubea deja. Dar era complet nepotrivit pentru ea. Un bărbat ca el era nepotrivit pentru orice femeie care-și dorea un soț credincios și iubitor.

* * *

A doua zi dimineața, Ross nu se zărea nicăieri. Lily începu să lucreze și, nu peste mult, sosi Trudy. Munceau cu plăcere împreună, iar timpul trecea repede. Când ceasul de pe consolă bătuse de unsprezece ori, Lily auzi căruța de la tabără oprind în fața casei. Ea și Trudy duseră biscuiți și ștrudelele cu mere la căruță, apoi Lily îi

spuse vizitiului să ia de pe bufetul din bucătărie plăcintele cu carne de iepure.

Omul reveni cu plăcintele și le puse în căruță, măsurând-o pe Trudy cu privirea.

— Ce-i cu tine-aciia, Trudy?

— Păi... eu... ăă...

— Lucrează cu mine, interveni Lily.

Vizitiul se cocoșă de râs.

— Muncești la *bucătărie*? Ce, mi te rătăciși pe drum?

Trudy se înroși ca focul.

— E o muncă cinstită, Lou.

Ștergându-și ochii cu mâneca, Lou încercă să-și stăpânească râsul.

— Zi-mi că nu-i pen-todeauna, Trudy. Că altfel, băieții tare-o să fie dezamăgiți.

Lily îl împinse spre căruță.

— Vrei, te rog, să duci mâncarea asta la tabără până nu se răcește?

— Sigur, sigur..., murmură amical căruțașul.

Se săltă pe capra de lemn și plesni din hățuri peste cai. Dar, în timp ce se îndepărta, cele două femei încă îi mai auziră hohotele de râs.

Lily o cuprinse pe Trudy cu un braț pe după talie.

— Nu-l lua în seamă.

— N-o să-mi fie ușor, Lily.

— Nici un lucru de preț nu se câștigă ușor, draga mea.

Intrară în cabană, iar Lily pregăti prânzul.

— Nu te-ai gândit niciodată să te recăsătorești?

— Cale de mile întregi de-aici, nu se găsește nici un burlac. Decât Lou și câțiva din fâtații lui, da' nu-mi place nici unul. Și, firește, mai e și Ross.

Lily simți un gol în stomac.

— Și el... nu te-a cerut niciodată?

— Nu. Într-o vreme, nu demult, tare-aș mai fi vrut să mă ceară, Lily.

— Și... și acum.

— Acum e-așa de-nnebunit după tine că nicio altă femeie nu mai contează pentru el.

În sufletul lui Lily se stârnea un vălmășag tot mai mare de sentimente.

— Crezi că există pe lumea asta vreun bărbat care să-i poată fi credincios soției?

— O, da, răspunse Trudy. Roy al meu așa era.

— De unde știi?

— N-am nicio îndoială. Eram atât de apropiați... nu-mi era numai soț și amant, ci și cel mai bun prieten. Puteam să-i spun orice.

Lily rumegă această informație, cu gândul la Jake. Și el îi fusese soț și amant – dar... prieten? Niciodată nu simțise așa ceva din partea lui. Existau destule lucruri pe care n-ar fi îndrăznit să i le spună despre ea însăși.

Tocmai se așezaseră să mănânce, când se auzi o bătaie în ușă.

Când deschise, Lily scoase o exclamație de surpriză:

— Donald!

Zâmbind, cu faimoasele lui gropițe în obraji, Donald South o cuprinse pe Lily în brațe, strângând-o cu putere.

— Arăți așa de bine că-mi vine să te mănânc, Lily-fată.

Lily îl lăsa pe fostul ei patron s-o îmbrățișeze, apoi se desprinsese.

— Ce Dumnezeu cauți aici? Și cum m-ai găsit?

Mâinile lui îi rămaseră pe umeri, în timp ce o privea lung.

— Ești frumoasă ca întotdeauna. Te măriți cu mine?

Lily râse, apoi îi luă o mână și-l trase în cabană.

— Nu te-ai schimbat deloc. Cum m-ai găsit? îl întrebă ea din nou.

— N-a fost prea greu, răspunse Donald. Am umblat doar din oraș în oraș, întrebând dacă n-a poposit pe-acolo o roșcovană frumoasă ca un vis.

— Noi tocmai ne așezaserăm la masă. Te rog, mănâncă și tu cu

noi, Donald.

Donald ezită.

— Nu știam că mai ești cu cineva. N-aș vrea să deranjez.

— Prostii.

Intrară în bucătărie, iar Lily i-l prezentă lui Trudy, care se înroși ca racul când Donald, galant, îi sărută mâna.

— Ce-ai făcut de când ți-a ars pensiunea? îl întrebă Lily.

— Am încercat să mă decid în ce să investesc mai departe, răspunse el, așezându-se față-n față cu Trudy. Asta m-a și adus spre nord, de fapt. M-am săturat de San Francisco.

Lily îl privi lung. Era chipeș și blond, într-un stil nordic. Și o ceruse în căsătorie o dată, numai că atunci fusese serios. Oricât de mult l-ar fi dorit, Lily nu putuse primi. Și totuși, orice femeie care ar fi reușit să pună mâna pe el se putea socoti nespus de norocoasă. Lily simțea că ar fi fost un soț credincios. Totuși, nu-i scăpăra nicio scânteie în suflet. Simțea că i-ar fi fost mai bine singură decât cu un bărbat pe care nu-l iubea, oricât de fidel i-ar fi fost. La fel cum îi era mai bine singură decât cu un bărbat pe care-l iubea, dar care nu putea să-i fie credincios.

După masă, Lily și Donald începură să depeze amintiri, în timp ce Trudy spăla vasele și făcea curat în bucătărie. Lily observă că privirea lui Donald se îndrepta adesea spre Trudy în timp ce aceasta se apleca peste ligheanul cu vase, iar Trudy, când îi luă farfuria, se arătă nefiresc de sfioasă. Poate că, la urma urmei, nu avea nevoie decât de un nou început.

— Mi-a fost dor să te văd prin preajmă, Lily Sawyer, spuse Donald, întinzându-se peste masă pentru a-i lua mâna într-a lui. Aș fi vrut să rămâi cu noi.

— Acolo nu mai rămăsese nimic pentru mine, Donald, știi asta. Mai întâi a murit Jake, iar pe urmă, peste doi ani, a ars pensiunea. Voisem să plec încă înainte de asta, iar incendiul m-a ajutat să mă hotărăsc.

Donald se uită prin bucătărie.

— Și ai venit aici. A cui e casa asta, de fapt?

— A mea, se auzi un răspuns morocănos.

Toate capetele se întoarseră spre ușă. Când îl văzu pe Ross, Lily rămase cu gura căscată și-și trase repede mâna de sub a lui Donald.

— Ross? Chiar tu ești?

Ross intră în bucătărie, fără nicio undă de plăcere în ochi, pe când îl cerceta din privire pe Donald South.

— Nu-mi vine să cred...!

Vocea lui Trudy era la fel de neîncrezătoare ca a lui Lily.

— Ți-ai ras barba, și mustața!

Nici lui Lily nu-i venea să creadă. Se simțea slăbită, nedumerită și plină de dor la vederea lui. Era la fel de chipeș, pe cât de frumoasă îi era sora. Avea pomeți înalți, buze doar atât de groase cât să fie senzuale, iar Lily nu putea să înțeleagă cum de nu observase până atunci cât de dese și de arcuite îi erau genele negre care-i mărgineau ochii. Își tunsese și părul, care-i stătea pieptănat cu ondulații naturale, de un cafeniu închis, aproape negru.

— Nu-i decât păr, răspunse el scurt. O să-mi crească la loc.

Continua să-l privească neabătut pe Donald.

Acesta se ridică și-i întinse mâna, pe care Ross i-o strânse cam fără tragere de inimă.

— Donald South.

— Ross Benedict.

Strângerea de mână fu scurtă.

— E pe-aici ceva în care să merite să investesc? se interesă Donald.

— Cherestegerii, pe toată distanța până pe coastă, răspunse Ross. În apropiere de frontiera cu Oregonul e una care are probleme. Probabil că cei de-acolo s-ar bucura să te vadă.

Donald îl studie un moment, apoi zâmbi șiret.

— Totuși, pe-aici nu e nimic, așa-i?

— Nnț. Nimic pe-aici.

Zâmbetul lui Donald se lăți, în timp ce întorcea capul dinspre

Ross către Lily.

— Cred că ai dreptate. Pe-aici nu pare să se găsească nimic pentru mine.

Își ridică vestonul de pe spătarul scaunului.

— Trudy? Ce zici, te duc până acasă?

Lumina din ochii lui Trudy păli la fel de repede pe cât se aprinsese.

— O... of, încă nu pot să plec. Mai am...

— Vei avea timp destul ca să faci restul dimineața, o întrerupse Ross. Am s-o ajut eu pe Lily să termine de făcut curat la bucătărie.

Lily îl privi lung. Era gelos! Abia aștepta să-l dea afară din cabană pe bietul Donald! Simți un val de speranță care-i tăie respirația.

Donald îl măsură pe Ross scurt cu privirea, apoi se aplecă și o sărută pe Lily drept pe gură. Când îi dădu drumul, ochii îi licăreau.

— Nu uita ce ți-am propus, Lily.

Apoi se întoarse spre Trudy și-i luă brațul, petrecându-l printr-al lui.

— Vino, frumoasă domniță, caleașca te așteaptă.

Lily îi privi cum plecau, apoi începu să-și facă de lucru cu oalele pe care le spălase Trudy, punându-le în ordine pe raftul de lângă fereastră.

— Ce ți-a propus?

Mâinile lui Lily începură să tremure, dar continuă să rânduiască vasele.

— Ce ți-a propus, Lily?

În glasul lui Ross se simțea o undă de amenințare.

— Nu cred că e treaba ta, răspunse Lily.

— Ba eu cred că e!

Se răsuci cu fața spre el. Sperând să poată schimba vorba, îi spuse:

— Nădăjduiesc că nu de hatârul meu te-ai bărbierit, Ross. S-ar fi putut să spun că prefer un bărbat fără barbă – dar, cu barbă sau fără, bărbatul acela nu ești tu.

— Și cine e, *Donald*?

Nu-i luă în seamă mârâitul din glas.

— M-a... m-a cerut cândva de soție. Iar azi m-a cerut din nou.

Deși știa prea bine că ar fi leșinat dacă-i răspundea afirmativ.

Expresia lui Ross rămase stoică, iar privirea, la fel de asră.

— Și la urma urmei, cine naiba e Donald South ăsta?

Lily începu să șteargă masa.

— A fost proprietarul pensiunii unde am lucrat. A ars. De-asta am plecat.

— De ce nu te-ai măritat cu el prima oară când te-a cerut?

Trăgând aer în piept, adânc, tremurător, Lily răspunse:

— Fiindcă... fiindcă nu-l iubeam.

— Și acum îl iubești?

Lily clătină din cap.

— Nu.

— Mărită-te, cu mine, Lily.

Inima ei își luă zborul, aproape scăpându-i din piept.

— Nu... nu... nu... pot să fac asta.

— De ce naiba nu poți?

Reușind în sfârșit să-și adune sentimentele răvășite și să se controleze, Lily spuse:

— De ce m-aș mărita cu tine, Ross? Oferta lui Donald e mai sigură. Nu l-oi fi iubind, dar măcar știu că mi-ar fi credincios. Și... și întotdeauna am crezut că mă voi mărita o singură dată în viață, din dragoste. Chiar înainte de moartea lui Jake, iluzia asta prostească s-a spulberat. Jake nu mi-a fost un soț fidel. Și n-am să mă mărit cu încă un bărbat care nu-mi va fi.

Lăsându-se pe un scaun, Ross își frecă pielea netedă cu degetele, apoi își apăsă podurile palmelor peste ochi.

— La naiba. Ce te face să crezi că ți-aș fi necredincios?

— Chiar tu mi-ai spus.

Când Ross dădu s-o întrerupă, Lily îi acoperi gura cu degetele.

— Mi-ai spus că nu e firesc ca un bărbat să-i fie fidel doar unei

singure femei.

Ross îi cuprinse degetele într-ale lui, strângându-i-le cu putere.

— Mă iubești, Lily?

Lily încercă să-și smulgă mâna, dar el o trase pe genunchi.

— Poate, dar... dar ăsta nu-i un motiv suficient ca să mă mărit cu tine.

— Și dacă ți-aș spune că și eu te iubesc?

Inima ei se însufleți iar de speranță, însă Lily încercă să și-o stăpânească.

— Tot... tot n-ar fi de ajuns, Ross. Iubirea fără încredere nu ajunge.

— *La naiba!* Eu nu-s afurisitul ăla de Jake al tău!

— Dar în ziua aceea când îți spălam așternutul, ai vorbit exact ca el.

— Încercam să te provoc, atâta tot.

— Ai reușit. Și n-am să uit niciodată! declară Lily, smulgându-se din poala lui.

Ross se ridică în picioare, cu mâinile în buzunarele de la spate.

— Ce pot face ca să te răzgândești?

— În acest moment, nimic, răspunse ea, înfruntându-și cu greu lacrimile.

Nu putea să cedeze. Pur și simplu nu putea. Dar măritișul cu Ross o ispitea, căci știa că i-ar fi adus o viață îmbătătoare, plină de satisfacție și împlinire – numai dacă el n-ar fi simțit nevoia să calce în străchini.

Capitolul 9

Ross ieși ca o furtună din cabană, se duse la grajd și înhăță securea și secera, după care porni furios spre desișul pe care ar fi trebuit să-l defrișeze cu săptămâni în urmă.

De fiecare dată când afirmase incapacitatea unui bărbat de a-i fi credincios unei femei, propriile sale cuvinte se întorceau împotriva lui. N-avea nicio șansă de a o convinge pe Lily că urma să-i fie credincios. Dar asta, fir-ar să fie, nu-l putea opri să încerce. Simplul gând că putea să vină cineva și să i-o ia îl ardea ca un acid. Niciodată nu mai ținuse atât de mult la o femeie încât să și-o dorească pentru el. O dorea pe Lily și numai pe Lily. Știa că voia să-și trăiască toată viața alături de ea.

O iubea. O iubea pentru că se împrietenise cu Trudy, când nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. O iubea pentru spiritul ei și chiar și pentru limba ei ascuțită, căci știa că pe dedesubt era vibrantă și pasională. Ideea că ar fi fost și mai înflăcărată dacă-i câștiga încrederea îl sleia complet.

Fără să dea multă atenție muncii brute pe care o făcea, își imagina toate locurile unde voia să facă dragoste cu ea. În râu, cu picioarele ei în jurul mijlocului; pe podea, în fața focului, cu ea călare; afară, pe un strat de frunze, în fața lui Dumnezeu și a lumii.

Deodată, auzi un trosnet și, până să se dezmeticească, fu aruncat la pământ...

* * *

Lily îl auzi urlând. Cu un nod de groază în gât, apucă instinctiv pușca lui Ross, ieși în fugă din cabană și o luă la goană spre locul de unde auzise sunetul. Pasul îi șovăi doar un moment când îl văzu pe Ross căzut la pământ, unde se lupta cu un urs negru.

Ridicând pușca, Lily trase în aer, rugându-se ca detunătura să sperie animalul. La auzul împușcăturii, ursoaica îi dădu drumul lui Ross, ridicând capul doar atâta cât Ross să se poată rostogoli de sub

ea, săltându-se în genunchi. Lily trase din nou, iar ursoaica fugi greoi în hățiș.

Aruncă pușca la pământ și se rezezi spre Ross. Acesta stătea încă în genunchi, cu pieptul și antebrațele șiroindu-i de sânge.

— O, Ross! O, Doamne sfinte!

Îl apucă de o subsuoară și-l ajută să se ridice în picioare.

— Mă... gândeam la... tine..., bâigui el. Nu... n-am fost... atent...

— Taci, îl liniști Lily, încercând să fie tare, deși se simțea nespus de slabă. Vino, acum. Ajută-mă să te duc la cabană.

Merseră cu pași împleticiți spre verandă, unde Ross urcă treptele cu mare greutate.

— Pieptul... mă arde și... și bășici... carne vie...

Intră clătinat în casă, iar Lily abia îl putu ține să nu cadă la podea.

— O, săracuțul meu drag. Încă puțin doar, iubitele. Doar încă puțin.

Păru să treacă o oră până ajunseră la pat, dar o dată aflați acolo, Lily făcu un efort pentru a-și stăpâni tremurul mâinilor și începu să-i examineze rănille. Frica o făcu să simtă un gol în stomac. Avea nevoie de un doctor. Mare nevoie. Dar nu-l putea lăsa singur.

Se rezezi în bucătărie, înhăță ibricul de ceai, niște prosoape și trusa ei de cusut. După ce reveni lângă Ross, îi tăie cămașa și începu să-i tamponeze rănille, crispându-se când îi văzu carnea vie.

Chipul lui era schimonosit de durere, dar îi prinse degetele și le duse la buze.

— Mi-ai... mi-ai spus... drag... iubitele...

Obrajii lui Lily se înroșiră.

— Nu vorbi, Ross. Nu-ți irosi puterile, te rog.

— Ți-aș... ți-aș fi... credincios, Lily. Am știut... din clipa când te-am văzut, că...

Tuși, scrâșnind de durere.

— ...că niciodată n-am să-mi mai doresc altă femeie.

Ochii ei se umplură de lacrimi, care începură să-i șiroiască pe

obraji.

— Şşş, şopti ea, curăţindu-i rănila cât putea de repede.

Auzi un zgomot de cai afară şi, în clipa următoare, lângă ea apăru Samantha.

— O, Doamne! şopti ea, cu buzele tremurându-i. Ce s-a întâmplat.

Lily continuă să şteargă rănila lui Ross, care încă mai sângerau.

— A deranjat o ursoaică neagră din bârlog. L-a atacat.

Se întoarse spre Samantha.

— Are nevoie de ajutor, Sam. Te rog, du-te. Adu un doctor.

Samantha nu-şi mai luase ochii de la fratele ei. Se retrase spre uşă.

— Do... doctorul e chiar acum în tabără. De... de-acolo vin.

— Te rog, Sam. Mai repede.

Samantha se repezi afară, în timp ce Lily se ruga să revină cu medicul înainte ca Ross să moară din cauza pierderii de sânge.

* * *

Samantha îl conduse pe doctor afară, apoi reveni lângă pat. Lily stătea prăbuşită pe un scaun, alături.

— O să se facă bine, nu crezi?

Lily se frecă la ochi.

— A pierdut mult sânge, dar medicul părea să creadă c-o să-şi revină.

Samantha se aşeză pe marginea patului, atingând cu degetele obrazul lui Ross.

— Şi-a ras barba şi mustaţa. Uitasem cât de chipeş este.

Lily nu putu decât să dea din cap în tăcere. Îşi amintea de cuvintele ei aspre, şi de cele ale lui, mai seducătoare: *Un bărbat păros îi poate ţine de cald unei femei, Lily.*

Simţi deodată un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi. O, de ce fusese atât de răutăcioasă? Dacă... dacă Ross murea, n-avea să ştie niciodată ce simţea pentru el.

— Ce ciudat..., murmură Samantha cu nostalgie.

- Ce anume?
- E ciudat că s-a bărbierit. Ani de zile se mândrise cu barba lui.
- Poate că... s-a săturat de ea.
- N-aș crede.
- De ce nu?

Zâmbindu-i ușor lui Lily, Samantha ridică din umeri.

— De ultimul ajun al Anului Nou, l-am tachinat pentru că partenera lui – o femeie pe care-l silisem s-o invite la petrecerea mea – se plânse de tot părul lui de pe față. Am făcut o prinsoare.

Scoase o batistă din buzunarul rochiei și-și suflă nasul.

— Am pariat cu el c-o să-și radă barba și mustața dacă o întâlnește pe femeia potrivită, și dacă ea i-o cere.

Lily simți că-i creștea inima, plină de iubire pentru Ross – iubire amestecată cu rușine din cauza felului cum îi vorbise, astfel încât trebui să întoarcă privirea.

— Nu eu i-am cerut s-o facă, Sam.

Samantha continua să-și privească fratele.

— Poate că ai dreptate. Poate că doar s-a săturat de ea, și nimic mai mult.

Lily îi zâmbi nesigur, clătinând din cap.

— Nu.

— De ce?

— Nu... nu i-am cerut să se radă, dar i-am spus că nu-mi plăcea barba lui.

Își înghiți nodul din gât.

— M-a cerut de soție, Sam.

Samantha scoase o exclamație, ridicându-și mâinile la gură.

— Te-a cerut? Și tu ce-ai spus, Lily, ce i-ai spus?

Lacrimile lui Lily se revărsară pe obraji, și începu să-și caute și ea batista. Negăsind-o, își ridică șorțul, ștergându-se cu el la ochi.

— I-am spus că nu mă pot mărita cu un bărbat în care n-am încredere.

La vederea expresiei prăbușite a Samanthei, adăugă:

— Recunoscuse că nu consideră că e normal ca un bărbat să-i rămână credincios aceleiași femei. Așa fusese și răposatul meu soț, Sam. Oricât de mult l-aș iubi pe Ross, nu pot suprima gândul că trăiește cu alta. Cred că sunt prea egoistă.

Ceasul de pe consolă bătuse de cinci ori.

— O, Doamne! Trebuie să-l iau pe Derek din tabără!

Samantha se ridică în picioare. În timp ce-și punea capa pe umeri, o studie pe Lily.

— O să te descurci singură aici?

Lily îi zâmbi liniștitor.

— Sigur că da. Du-te. Ai grijă de soțul tău.

— Am să mai vin mâine dimineată.

Pe obrajii Samanthei începură din nou să curgă lacrimile.

— Of, Lily... Mi-aș dori atât de mult ca voi doi...

Își acoperi gura cu o mână și ieși în fugă.

După plecarea Samanthei, Lily întoarse capul spre Ross. Medicul îi dăduse ceva contra durerii și pentru a-l ajuta să se odihnească. Dormea.

Lily se ridică de pe scaun, trecu pe marginea patului și începu să-l privească lung. Chiar se bărbierise pentru ea? Îndrăzneala să creadă că o iubea destul de mult ca să-i fie credincios?

* * *

Lily îl veghe toată noaptea. Îi ștergea fața cu o cârpă umedă și răcoroasă. Îi verifica bandajele ca să se asigure că nu mai sângera.

Dacă se gândise la ea în momentul când îl atacase ursoaica, însemna că era vina ei. Ochii i se umplură iar de lacrimi pe care și le șterse cu mâneca.

Porniseră cu stângul, atâta lucru era clar. Și totuși, numai fiindcă buna și băgăreata de Samantha dorise o soție pentru fratele ei.

Lily îi șterse din nou fața, lăsându-și degetele să stăruie pe pielea lui. Barba lui era deja aspră și țepoasă. Se aplecă și-i sărută fruntea, nasul, gura, bărbia.

Apoi se rezemă de spătarul scaunului, frecându-și umerii. Era

frântă de oboseală, dar nu putea să-l părăsească. Îl veghe încontinuu, cu gura arcuită într-un zâmbet trist.

Plecă de lângă el doar atâta cât să înăbușe focul, apoi trecu grăbită în bucătărie și-și luă cămașa de noapte. Revenind în dormitor, se dezbracă și trase pe ea cămașa, micșoră lampa și se strecură în pat lângă el, atentă să nu se rezeme de antebrațele lui bandajate. Își justifica faptele spunându-și că, dacă Ross se trezea, avea să știe.

Începu să picotească ușor, în ton cu fiecare mișcare și schimbare din respirația lui. Spre dimineață, însă, adormi adânc.

Trezindu-se cu o tresărire, deschise ochii și se pomeni privind în ochii lui. Erau calzi precum cafeaua proaspăt fiartă.

— Mi-ar plăcea să mă trezesc așa în fiecare dimineață, Lily iubito, spuse el, cu un surâs buimac.

Lily își înghiți emoția care-i podidea pieptul, amenințând să-i erupă în gât.

— M-am... gândit că e mai bine să fiu aproape, în caz că aveai nevoie de mine.

Încercă să se retragă spre cealaltă parte a patului, dar Ross o trase înapoi.

— Nu pleca.

Fără să-l contrazică, Lily se potrivi lângă el, apoi se rezemă într-un cot.

— Cum te simți în dimineața asta?

Ross zâmbi, iar în obrazul stâng îi apărură o gropiță fermecătoare.

Lily își pierdea cu repeziciune controlul.

— De parcă m-ar fi atacat un urs.

Expirând prelung, tremurător, Lily răspunse:

— Ross, ai fi putut să mori.

El continua să-i zâmbească.

— M-ai fi plâns, Lily iubito?

Îl plesni ușurel pe umăr.

— Nu face glume din-astea.

— Dar ai fi făcut-o?

Se aplecă și îl sărută, înfiorându-se când gura lui îi răspunse.

— Da, recunosc ea. Te-aș fi plâns toată viața.

— Mă iubești, Lily?

Îi zâmbi și ea.

— Da, răspunse simplu.

— Vrei să te măriți cu mine?

Nu fu nici măcar tentată să-l întrebe dacă avea să-i fie credincios; cumva, știa că era cel mai fidel soț din lume.

— Cred că ar fi cel mai bine. Există prea multe femei care s-ar repezi într-o clipă să-mi ia locul.

Deodată, Ross deveni serios.

— Nu există nicio femeie pe lumea asta care să-ți poată lua vreodată locul, Lily.

Îl sărută din nou, atentă să nu-i atingă nici unul dintre numeroasele bandaje.

— Samantha va fi încântată că planul ei a reușit.

Ross îi mângâie părul.

— Samantha merită o mamă de bătaie. Va trebui să vorbesc cu Derek despre asta.

Lily chicoti.

— Ai grijă, s-ar putea să-i placă.

Ross râse în hohote, apoi tuși și gemu.

— Vai, Lily Sawyer, dar mă surprinzi.

Un moment, Lily se cuibări lângă el.

— Viața e plină de surprize, iubitele.

Cu o mișcare stângace, Ross întinse mâna și-i atinse sânul.

— Abia aștept.

La atingerea lui, o străbătu un val de căldură, dar făcu un efort să se dea jos din pat.

— Doctorul și Sam vor veni curând. Și Trudy, cred. N-ar fi bine să ne găsească împreună în pat.

— N-ar face decât să mă silească să fac din tine o femeie cinstită.

În timp ce-și descheia cămașa de noapte, Lily răspunse:

— Pe-asta ai s-o faci oricum, după ce te vindeci cum se cuvine.

Își luă hainele și porni spre ușă.

— Lily?

Întorcându-se, îi zâmbi.

— Da?

— Îmbracă-te aici.

Privirea lui era fierbinte, iar cererea, îndrăzneată.

Ezitănd numai o clipă, Lily își puse hainele pe scaunul de lângă pat și-și scoase peste cap cămașa de noapte. În cameră era frig; sfârcurile i se întăriră imediat.

Privirea lui Ross era aproape reverențioasă.

— Sfârcuri trandafirii. Genul meu favorit, adăugă el, cu un zâmbet.

Lily roși, simțind cum fierbințeala i se răspândea de la rădăcina firelor de păr, spre centrul feminității ei.

— Ai văzut destul, boșorog libidinos ce ești? Întrebă ea cu o voce blândă și iubitoare, în pofida asprimii cuvintelor.

Ochii lui o cutreierau în voie, oprindu-se asupra smocului dintre picioare.

— Roșu. Culoarea mea favorită.

Întinse mâna.

— Vino aici.

Lily porni spre el.

— Ross, din clipă-n clipă trebuie să vină cineva...

Tresări, atinsă de degetele lui, apoi își simți genunchii tăindu-se, când Ross își strecură un deget înăuntru. Forțându-se din răspuțeri reuși să se retragă și începu să se îmbrace, observând cortul de deasupra abdomenului lui.

— Într-o zi, curând, am să fac dragoste cu tine și-am să te văd cum juișezi, Lily. Dacă n-am să fiu eu însumi dus prea departe.

Cuvintele lui îi intensificară dorința, dar se strădui să se îmbrace până la capăt, surprinsă să constate cât de bine se simțise privită de

el.

— Am să-ți fac niște păsă de ovăz, înainte de a începe mîncarea pentru echipă, spuse ea, pornind spre uşă.

— Lily?

Se opri, cu mîna pe clanţă.

— Da?

— Te iubesc, spuse el simplu. Dormitorul e al nostru.

Cu lacrimi de bucurie în ochi, Lily ieşi grăbită din cameră, lăsându-şi inima mîngăiată de cuvintele lui. I se deschidea ca o floare, şi ştia că-şi găsise viitorul soţ, amant şi prieten. Mai ştia că că aveau să fie împreună până la sfârşitul timpului.

Epilog

Ajunul Anului Nou, 1880

De la distanță, Ross o privea pe Lily îmbrățișând-o pe Trudy, care tocmai se întorsese dintr-o călătorie în nord, unde-l vizitase pe Donald South. O mai strânse o dată în brațe, apoi se așează pe canapea, lângă Maudie, care era în convalescență. Îngrijită de Lily, bătrâna își revenise remarcabil de bine și încă mai putea trăi de una singură, în cabana mică de lângă a lor.

Lui Ross îi creștea inima de iubire și mândrie ori de câte ori se uita la Lily. Nu-i venea să creadă că era cu adevărat soția lui. Cine-ar fi crezut că dragostea putea să aibă asemenea efecte asupra unui om? Anul trecut, pe aceeași vreme, nu știuse nimic despre puterea iubirii, debitând cu ușurință platitudini despre infidelitate și umblând țăntoș ca un cocoș fudul. Apoi Lily apăruse în viața lui și totul se schimbase.

Își turna încă un pahar de cidru, când se apropie Samantha, a cărei sarcină era vizibilă.

— E o petrecere puțin mai altfel decât cea pe care am dat-o anul trecut, nu-i așa?

Ochii ei străluceau plini de voie-bună. Ross îi zâmbi cu jumătate de gură.

— Și eu mă gândeam la același lucru.

— Ai pierdut pariul, să știi, îi aminti ea.

Ross îi răsuci nasul între degete.

— Un pariu pe care sunt bucuros să-l pierd, Sam.

— N-ai să-mi mulțumești niciodată pentru că mi-am băgat nasul?

— Meriți o papară, mârâi el. Doar nu poți să împingi doi oameni unul peste altul și să aștepti să se îndrăgostească.

— Dar am făcut-o, nu-i așa? replică ea, cu un zâmbet nevinovat.

— A fost un noroc chior.

Samantha oftă.

— Poate, dar *ești* fericit, nu, Ross?

Zâmbetul lui se lăți.

— Mda, Sam, sunt fericit-foc.

Oftând din nou, Samantha începu s-o studieze pe Lily, apoi spuse mulțumită:

— Lily arată... altfel.

Ross își dresе glasul.

— E frumoasă ca întotdeauna.

— Nu, nu, clătină din cap Samantha. Parcă strălucește...

Deodată, cu o mică exclamație, îl apucă de braț.

— E însărcinată, nu-i așa?

Ross nu era sigur cum să răspundă. Lily rămăsese însărcinată încă din prima noapte când se culcaseră împreună, iar de-atunci până la nuntă mai trecuseră șase săptămâni. Speraseră să mai țină un timp secretul.

Samantha îl trase de mânecă:

— *Este* gravidă, nu?

— Mda, este...

Îl privi lung.

— Și nu te bucuri?

— Mă bucur atât de mult că-mi vine să cânt cucurigu, dar prefer să stau la locul meu.

Așa era. Abia aștepta să înceapă întemeierea unei familii cu femeia care-i furase atât de total inima.

— De ce? Care-i marele secret?

Ross ridică din umeri.

— Vrem doar să... să mai așteptăm un timp până anunțăm lumea.

— Aha, faimoasa ezitare la mijlocul frazei, care-i dă de gol pe cei din neamul Benedict. Ei, Ross Benedict, cred totuși că nu-mi spui tot adevărul. Pe când așteptați copilul?

— Copilul urmează să se nască la începutul lunii iulie, răspunse

Lily, zâmbindu-i Samanthei cu răbdare.

Trăgând-o spre ea, Samantha o îmbrățișă.

— În iulie?

Numără pe degete, apoi se uită la amândoi, cu gura căscată de uimire.

— Bine, dar asta înseamnă...

— Asta înseamnă, Samantha Mae, o întrerupse Ross, că indiferent ce-ți trece prin minte, ar fi cazul să păstrezi pentru tine.

Samantha zâmbi cu gura aproape până la urechi.

— Va să zică, tot n-am greșit în legătură cu voi doi, la urma urmei!

Apoi, ochii i se umplură de lacrimi.

— O, Lily! Dar asta înseamnă că vom avea copii cu vârste atât de apropiate, încât vor fi tovarăși de joacă! Nu-i așa că-i minunat?

— Da, Sam, e minunat. Și, iubitule, adăugă Lily, strângându-l pe Ross de braț, de fapt lui Sam îi revine tot meritul pentru că suntem împreună, nu crezi?

Ross chicoti.

— Nu pot să neg. O putem răsplăti botezându-ne primul copil după ea.

Zâmbetul Samanthei deveni tremurător.

— O, dar ești atât de dulce, Ross. Îți mulțumesc. M-aș simți onorată.

— Mda, făcu Ross. Samantha Băgăreața, sau Mae-Unde-Nu-I-Fierbe-Oala. Pe care o preferi?

Samanthei îi aruncă o privire chipurile jignită, apoi trecu cu o mișcare grațioasă în brațele soțului ei, care o așteptau.

— Derek, iubitule, Ross iar se ia de mine.

Derek o sărută pe gură, apoi întrebă:

— Să-i ard o chelfăneală, iubito?

Cuibărindu-se la pieptul lui, Samantha îi aruncă lui Ross o privire drăcească peste umăr, în timp ce Derek o ducea de-aclo.

— Cred c-ar fi cazul s-o facă cineva.

— Îi datorăm mult, Ross.

— Știu, dar e mai bine să nu știe cât de recunoscători îi suntem. Și-așa o să fie o mătușă prezentă mereu pe capul nostru.

Lily își rezemă tâmpla de umărul soțului ei.

— Cred că nici tu nu vrei fi un unchi mai puțin iubitor.

— O, am de gând să fiu cel mai iubitor unchi din lume. Dar, adăugă el, aplecându-se s-o sărute, voi fi și mai iubitor ca tată.

Cuprinsă de uimire, Lily închise ochii.

— Niciodată n-am crezut că voi putea fi atât de fericită.

Un moment, Ross își aminti hotărârea lui luată cu un an în urmă, în aceeași zi, când jurase că n-avea s-o mai lase niciodată pe Samantha să se amestece în viața lui. O strânse pe Lily la piept, bucurându-se de senzația ei în brațele lui. Ce naiba, toată lumea știa că hotărârile luate de Anul Nou se făceau anume pentru a fi încălcate.

— Sfârșit —